

Szeretsz-e?

Jn. 21;1,-25,

Várakozásban

A Genezáreti tó vize szelíden ringatta a ritkás náddal szegélyezett fövényre támaszkodó egyszerű halászhajót. Csak az időnként feltámadó szél keltett nagyobb hullámokat, amelyek hangos loccsanással haltak el a bárka oldalán.

A vízparttól kissé hátrább, hat férfi készülődött az éjszakai halászathoz. A hetedik, már hosszabb ideje ült a hajóban, ahova eredetileg az egyik evezőért indult. A többiek - tudván a dolgukat -, a hálók állapotát vizsgálták, miközben ahol szükségesnek látszott, megerősítettek egy-egy csomót, vagy rögzítettek egy-egy nehezéket. Még a hangjukat is halkabbra fogták, hogy ne zavarják a hajóban ülő vezetőjüket Simon Pétert, aki a maga huszonnégy évével a háta mögött, egy matuzsálemi korú, mindent megélt ember lelki terhével, elgondolkodva meredt a hullámok folyamatosan ismétlődő végtelenjébe.

Az idő késő délutánra járt. A Nap úgy sietett a Genezáreti tó vizébe, mintha Beméritő János szólította volna fel az észhez térésre. Eközben fényét, a tó vizéről visszatükrözve, vérvörös csóvát dobott a férfi rövid, sűrű, göndör szőrzettel keretezett arcának, keserű ráncba húzódó szája szögletére.

A rabbi Jézus tanítványai voltak mind a heten. Annak a Jézusnak, akit mintegy tíz napja, a Páska ünnep előestéjén feszítettek keresztre. A parton Jakab, és testvére János, Nátánáel és Tamás, Bertalan és Fülöp, és a hajóban ülő Simon Péter.

Hirtelenjében indultak el Jeruzsálemből Galileába. Igyekeztek, mert a kereszthalálból feltámadt Mesterük, Máriának és Magdolnának még a temetőkertben azt mondta, hogy majd itt találkozhatnak vele. Mivel ennél közelebbit nem mondott, úgy gondolták, leghelyesebb, hogy megérkezve a Genezáreti tóhoz, a várakozást kihasználva, az éjszakai halászatban segítenek Simon Péternek. Nem mindegyiküknek volt ez mestersége, de együtt akartak maradni. Addig mindenképpen, amíg arra várnak, hogy Jézus megérkezzen, vagy üzenjen, hogy mikor, és hova menjenek.

Szokatlan volt ez a magukra maradottság. Az eltelt három év alatt, már nagyon megszokták, hogy mindenhová kövessék a Mestert, bármerre járt.

Az elején többnyire még azzal is zavarban voltak, hogy hogyan szólítsák: rabbinak? Jézusnak? Úrnak, vagy ...?

A Jézussal való személyes kapcsolatukat egy várakozásteljes, ragaszkodó, de kissé feszült tartózkodás jellemezte. Alapjában véve vonzódtak hozzá, de tartottak is tőle. Ha meg gondjuk volt, általában Simon Pétert, mint a legidősebbet kérték meg, hogy vigye a Mester elé problémáikat, kéréseiket.

Eredetileg tizenketten voltak. Ők voltak azok, akik kezdettől fogva tanúi, és részesei lettek Jézus, és Izrael írástudói, farizeusai közötti pattanásig feszült légkörű,

indulatoktól terhes vitáinak. De ezekből minden alkalommal, sohasem tapasztalt szellemi fölénnyel került ki Jézus. A közismert vallási vezetők meg porig alázóttan, saját állításaikba és vádjaikba belezavarodottan, szégyenteljes módon, leforrázva távoztak. Csak a bennük izzó, fortyogó gyűlölet feszültsége vibrált utánuk sokáig a levegőben.

A tanítványok mindannyian tisztában voltak azzal, hogy a Törvényt tudásuk, a tanultságuk milyen gyenge lábakon áll az írástudókéhoz és farizeusokéhoz képest. Ezért aztán nem is volt példa arra, hogy a Názáretivel bármelyikük is vitába szállt volna. Hamar, nagyon hamar megtanulták, hogy ha valamit mond, akkor az úgy is van! Akkor is úgy van, ha közben a tetteivel, a tanításaival - a Tóra egyes előírásait be nem tartva -, a Törvényt tudókat mélyen megbotránkoztatta.

Sokáig, nagyon sokáig nem értették, és megkérdezni még Simon Péteren keresztül sem merték, hogy miért nem megy a képességeivel és tanításával a nagytanács elé. Miért nem mutatja meg nekik, hogy mire képes? Miért nem a nagytiszteletű vezetőket, a megigazultakat, az Úrhoz közel állókat győzi meg a tanítása igazáról, az általa hirdetett Isten Országáról?

Később, sokkal később jöttek rá a válaszra. Akkor, amikor már késő volt. Akkor, amikor már túl voltak a szégyenteljes bukáson, a keresztre feszítésen, amit vele kapcsolatban fel sem tételeztek. A nagytanács, ugyanis botrányosan rövid időn belül arra az álláspontra jutott, miszerint Izrael érdekében Jézust nem meghallgatni, hanem megölni kell!

Pedig, amerre ők tizenketten az elmúlt három évben megfordultak, abban a válasz nélküli feszültségben éltek, és rengeteg emberrel azon vitakoztak, hogy ő-e a Messiás, ő-e az Isten Felkentje? Mivel dűlőre jutni sehogy sem tudtak, ezért néha elé álltak, és megkérdezték tőle, hogy hogyan és miképp gondolkodjanak felőle. Ilyenkor, hogy miért, nem tudni, de valahogy mindig kitért a válasz elől. Ezek után persze még jobban elbizonytalanodtak, és lassan már azt sem tudták, hogy mit is gondoljanak. Titokban abban reménykedtek, hogy hamar meglesz a jutalma annak a hívásra hallgatásnak, hogy ők tizenketten, mindenüket elhagyva, hozzá csatlakoztak. Remélve, hogy majd mellette felemelkedve, a világbékét szülő Izraelben nem akármilyen hatalmat, rangot, vagyont és dicsőséget nyernek.

Simon és András, Jakab és János, a háló mellől lett elszólítva. A Jézushoz való azonnali csatlakozásukkal, minden családi hagyományt felrúgtak, minden beléjük vetett szülői reményt feladtak. Otthagyták a megélhetést biztosító mesterséget, a komoly támaszt jelentő családi fészket. Simon, a maga huszonegy évével még ennél is többet hagyott ott, hiszen a többi, nála fiatalabb társai közül, egyedül ő számított házas embernek. Így neki, a feleségét is nélkülöznie kellett.

Az elszólításukat megelőzően a Názáreti nem volt nekik teljesen ismeretlen. Éveken keresztül hol itt, hol ott látták. Néha szót is váltottak vele, mikor a víz mellett fekvő úton, ment valamerre. Látták, és hallották Kapernaumban a zsinagógában,

amikor szombaton az igemagyarázatok értelmezésében tűnt fel, a rendkívül éles elmére valló, zavarba ejtő kérdéseivel.

Egyszer-kétszer az is előfordult, hogy kora reggel, mikor az éjjeli halászatot követően, parázon sült hallal csillapítván éhüket, vendégül látták, ha épp arra járt. Ilyenkor csak ritkán szólt bele az éjszaka eseményeit felemlető halászok néha kemény, de sosem trágár tréfákkal tarkított fecsegésébe. De amikor megszólalt, szokatlan módon mindenki elhallgatott. Halk, de határozott hangon beszélt. Eközben furcsa módon mindegyikük úgy érezte - miközben magyaráz -, mintha a mindent érteni látszó szeme, egyedül csak őrá szegeződne.

Igen, a szeme!

Furcsán ragyogó volt a tekintete. Olyan nyíltan, annyira tisztán tudott belenézni az ember szemébe, hogy az úgy érezte, mintha a lelke egy nyitott könyvtekercs lenne. De ez az érzés, furcsa módon nem volt kellemetlen. Sőt! Szinte önmagától nyílt meg lelkük legtítkosabb rejteke. Mintha a legbensőségesebb barátak, a legjóságosabb atyának, vagy a világ legtiszteletreméltóbb rabbijának engedne bepillantást az ember, a szíve legmélyebb rejtekébe.

Mintha az ember az Is.....előtt nyílna

- Jaj! Mit is gondolok? - kapta magát János azon, hogy majdnem káromkodóvá tette, a Jézus szemébe való tekintése.

A Názáreti mondanivalója, mindegyikük figyelmét fogva tartotta. Amikor befejezte, a szavait mindig hosszú csend követte.

A parton levő tanítványok is pont erről beszélgettek, miközben egy három évvel korábbi eseményt emlegettek. Éppen ott tartottak, amikor egy ilyen kora reggeli találkozás alkalmával, a parázon sült hal elfogyasztását követően, Jézus egyenesen a halászok vezetőjének, Simonnak szegezte a kérdését, hogy mit gondol a Messiás eljövételéről.

A bárkában ülő Simon Péter, hirtelen kapta fel a fejét a neve hallatára. A víz hullámain való merengéséből, a lelkét marcangoló fájdalomnak, az önvád keserűségéből hirtelen kiszakítva, kissé bamba képpel tekintett körül a világban. Lassan tudatosult benne, hogy hol is van valójában. A víz lassú hullámai, megállíthatatlanul sorakoztak a neve hallatán feltörő gondolataira. A szája sarkában meglévő keserű ránc elmélyedése jelezte, a bensőjében kavargó érzések rossz ízét, hogy valami nincs rendben! Halkan, kételkedően mormogta maga elé az emlékek nyomasztó súlyából kirántó nevet: Simon Péter!

Még mindig, lassan másfél év elteltével sem tudta megszokni a Péter nevet.

- Péter! Köszikla! Köszikla? – forgatta szájában a kapott nevet.

Hiába! Ha egyszer valakit huszonegy éven keresztül Simonnak ismertek, az nehezen szokja meg - még ha a Mestertől kapja is - az új nevet.

A férfi szeme előtt újból ott táncolt, ott vibrált, Fülöp Cezáreája falvainak hangulata. Orrában még ott kísértett a hegyek felől fújó szél nyers illata. Vidámak voltak valamennyien, mert ott valahogy könnyebben ment minden, és nem kísérte őket

a farizeusok és írástudók folyamatos ellenségeskedése. Persze, a mesterüket sem kellett féltetni, ha a kérdéseikre kellett megfelelni. Így volt ez Magadan határaitban is, amikor az írástudók jelet kértek, hogy a Názárettel kapcsolatos kétségeik és bizonytalanságaik, végre megszűnjenek.

- Hát igen! - sóhajtott fel gondolataiban Simon Péter.

- Nekik az sem volt jel, hogy néhány nappal korábban, a Galileai tenger partján, hét kenyérből és néhány halból, több mint négyezer embert lakatott jól a Mester. Mi több, még hét kosárnyit szedtek össze a maradékból.

Érdekes, hogy ezt meg sem említette a jelkérésre adott válaszában, amiből a tanítványok – akárhogy törték a fejüket – nem sokat értettek. Csak azt látták, ahogy felemelt hangja és mondanivalója, az írástudók és farizeusok számon kérő szavait a torkukra forrasztotta. Valami olyasmit mondott, hogy a gonosz és házasságtörő nemzedék jelek után kutat, de nem kap mást, csak a Jónás próféta jelét. Ezek érthették a választ, mert a haragtól eltorzult arcuk, és gyűlölettől szikrázó tekintetük nemcsak annak szólhatott, hogy újból nyelniük kellett. Talán inkább annak, hogy gonosznak és házasságtörőknek bélyegezte a megigazultakat, a Törvényt-betartókat, az írástudókat.

A tanítványok láthatóan nem értették a Názárettit. Nem értették, hogy mi baja van a farizeusok jelt kérő szándékával. Az írástudók és farizeusok viszont azt látták, hogy ez a rabbi egyre veszélyesebb.

- Mert mi lenne a szövetség népéből, ha mindenki úgy gondolkodna, mint ez a Jézus? – tették fel egymásnak a kérdést.

- Mi lenne, ha senki sem tartaná be a Törvényben előírt szombatot? Ez a rabbi, Istent káromló módon magyarázza a tisztálkodást. Törvényt szegő módon, kézrátétellel gyógyítja a leprást. Láttuk, amint a száradt kezű, szombaton gyógyult meg a szavára. E Törvényt sértések után vajon mi lenne, ha a nép egésze ő után menne, s a Törvény, a parancs, az előírás és a hagyomány félre lenne téve? – háborogtak az írástudók.

Szinte beleborzongtak, ahogy belegendoltak abba, mekkora pusztulást hozna rájuk e tanítás elterjedése, elfogadása.

A tanítványokkal együtt, természetesen Simon sem értette a jel-kérésre adott választ. Ám az azóta eltelt események, Jézus keresztre feszítése, majd a három napon keresztül való sírban levése lassan megértette vele, hogy miért hivatkozott a Mester Jónás jelére.

Ma már értette a jelet, mert, ahogy Jónás három nap után - a cethal gyomrából -, mint eltemetett támadt életre, úgy a kínhalált követő három nap múltán, Jézus jelként támadt fel a Mindenható dicsőségére. Ma már értette, hogy ha a tanítás, a gyógyítás, a kenyérszaporítás nem elég, akkor a halálból való életre kelés a jel, amit Izraelnek megtapasztalásul adott a menny!

De Simon Péter emlékezetében, a tanítványok most zavartalanul, és békésen ballagtak Fülöp Cezaréájának közelében. Ide Itureába már nem követte őket a kíváncsiskodók, a meggyógyítottak és gyógyulni vágyók tömege. Nem kísérték őket

azok az asszonyok sem, akik önként szolgáltak a Názáretinek. Köztük is a legrangosabb, és legtehetősebb Johanna, Heródes gondnokának, Kuzának a felesége. Nem is volt gondjuk se ruhára, se ételre. Az alamizsnálkodásban sem szűkölködtek, bár ezt János, valahogy mindig kevesellte. A karióti Júdást, akit valami miatt nagyon nem szívelt, ebben rendszeresen számon is kérte. Végül is a gyanúját a többi tanítvány előtt sem titkolta, hogy a karióti, mivel nála volt a pénzes táskája, az alamizsnát valahogy elcsalja.

Jó pár nap eltelt már, hogy elhagyták Galileát. A várost, Fülöp Cezaréáját csak messziről látták. Járták a falvakat, ahol Jézus a betegeket gyógyította, és mindenhol hirdette az örömhíret, az összegyűlt embereket a megbocsátásra és szeretetre tanította.

Kissé lejtett az út, és a város neve emlékeztükbe idézte névrokonát, az egyik útjuk alkalmából megpillantott, tengerparti Cezaréát. A szemük tükrében még ott villódzott a szikrázóan kék ég, és a magaslatról - ahol annak idején álltak - jól látható, zöld tengermély találkozásának ölelő emléke. Akkor ott, e látvány hatására, néhány percre mindenkinek meg kellett állnia, hiszen annyi víz láttán, hogyan mehetnének tovább azok, akiknek, mint halászoknak ez a látvány megadatott. Milyen cseppnyinek, milyen parányinak, milyen jelentéktelennek tűnt ott a Galileai-tenger! A tengerparti Cezárea városa, hófehér, csipkézett falú palotáival, lőrésekkel tarkított magas tornyaival, az apró, düledező vályogvaskóival csak tenyérnyi foltnak látszott, az előttük elterülő táj, hullámzó felszínén.

Ahol meg most jártak, az előbbivel szöges ellentétben, szél szabdalta sziklák adtak keretet a város háttérének. Egy patak felé vezetett az útjuk, miközben meg-megálltak, és tréfálkozva tárgyalták ki, a két város látványában lévő különbségeket, és hasonlóságokat.

A közelben, kopár kősziklák szegélyezték a fűvel és sással borított mélyedéseket, melyek alján még fel-felcsillant a néhány nappal korábbi eső maradéka. Simon a könyökével bökte oldalba a mellette álló Jakabot annak jeleként, hogy a mesterük jól láthatóan, a patakot elérve várt rájuk egy hatalmas fűzfa oldalához támaszkodva. Egymást ugratva, nevetgélve, fiatalságuk kirobbanó jókedvében indultak tovább, míg be nem érték a gondolataiba merült vezetőjüket. Elcsendesedve álltak meg és figyelmüket felé fordítva várták, hogy amint szokta, elkezdje tanítani őket.

Simon középen, míg a többiek laza félkörben helyezkedtek el mellette, mögötte. Csak János volt, aki Jézushoz oly közel állt meg, hogy ha kinyújtja a kezét, a ruháját érinti meg. A zelóta Simon, a tőle megszokott mindig ugrásra kész tartással várt. Nem tudott leszokni arról, hogy az egyik kezét ne a felsőruhája alatt rejlő törének a markolatán tartsa.

Egyszer Jézus ezt szóvá is tette. Akkor, amikor Kapernaum mellett - a gyógyításait követően- a tömeg még a hegyoldalba is elkísérte. Az már teljesen természetes volt, hogy ott, ahol több ember gyűlt össze, a római helyőrség egy szakasz katonával - lázítást feltételezve-, azonnal követte és figyelte őket. Nem tudni hogyan, és miképp, de mindig értesültek arról, ha valahol kisebb csoport, vagy nagyobb tömeg

verődött össze. Javukra legyen mondva, hogy ismerve a zsidók vallási szokásait, nem kezdtek azonnal a tömeg oszlatásába.

Ha valamilyen vallási tárgyú ünnepet, vagy a zsinagógában gyülekezetet tartottak, a rómaiak mindig készenlétben álltak, de be nem avatkoztak. Mindez nem akadályozta meg a zsidókat abban, hogy a megszálló pogány hatalom katonáival szembeni gyűlöletüket ki ne mutassák. Ennél már csak azt viselték el nehezebben, hogy Róma megszálló katonái, Izrael megszentelt földjét tisztátalan gojként taposták.

Itt a hegyoldalban is ez volt a helyzet. Miközben letelepedtek a fűre, a római helyőrség katonái - nem tudván mi fog történni-, harci készségben, a közelben vártak. A férfiak és nők, gyerekek és öregek - tán több százan is lehettek-, lassan elhelyezkedve, néma csöndben függesztették gyűlölettől parázsló tekintetüket a hívatlanul is jelenlévőkre, hogy még ide is követik őket.

A Jézus köré gyűlt tanítványokat sem hagyta hidegen a fegyveresek jelenléte. A zelóta Simon feszülten ragadta meg a köpenye alá rejtett tőre markolatát. Ebben az ellenséges, indulatoktól terhes néma csendben Jézus, az előtte ülők és állók feje fölött elnézve, tekintetét mozdulatlanul a fák koronája fölé függesztve, jó hangosan, hogy mindenki hallja azt mondta: hallottátok, hogy a régieknek megmondták: Hallottátok, hogy ki lett jelentve: szemet szemért és fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek: ne hogy ellenálljatok a gonosznak, hanem aki jobb arcodat megüti, fordítsd oda neki a másikat is,

Rövid szünetet tartott, majd a zelótaként ismert Simonra nézett. Tekintetével a szemét fogva tartva folytatta: hallottátok, hogy ki lett jelentve: szeresd embertársadat, és gyűlöld ellenségedet! Én pedig mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket,

Szinte hallani lehetett az emberek meghökkenését. Látni a szempárok tétova egymást keresését, hogy ezt most hogyan értsék. Hogyan lehet az ellenséget szeretni? Az írástudók pálcikái, az elhangzottakkal szinte egy időben lendültek mozgásba, hogy minden elhangzott szót a viasztábláikra írva, továbbítani tudjanak a nagytanács tagjainak.

A zelóta arca, mindenki számára látható módon öltözött bíborba. Majd a tömegnek hátat fordítva, zavartan és indulatosan ült le egy köre. Később, amikor Jézus újból beszélni kezdett, visszafordult, mert őt is magával ragadta a boldogságról szóló szavainak, még sosem hallott tanítása.

Simon, Jóna fia, itt a negyedes fejedelem, Fülöp országában, a fűzfa árnyékában még arra is emlékezett, ahogy Jézus nyugodt méltósággal, felemelt kezével az égre intett. Elevenen élt benne, ahogy először a boldogságról, majd a szeretetről s a Törvényről tanított.

Többek között ezt mondta: az igazság rendjében senki sem képes boldog lenni. Erre az irgalom rendje való. Nagyon fontos volna mielőbb ráébrednetek arra, hogy kivétel nélkül mindenki, és bármilyen körülmények között képes arra, hogy boldog legyen. Minden körülményt fel lehet használni arra, hogy boldogok legyetek, és ennek az ellenkezőjére is. A döntés a ti kezetekben van. A boldogság tehát nem

köldöknézés, hanem beleszerelmesedés abba a végtelen szeretésbe, abba az állandó tevékenységbe, akit ti Magasságosnak neveztek.

Az ember boldogsága nem más, mint annak a boldogító érzésnek a tudata, hogy állandóan, egyre jobban kibontakozhat benned az a szeretet, aki maga az Atya. Vagyis egyre nagyobb csodálattal élheti át, hogy úgy szereti őt, mint senki mást, hogy ő valóban egyetlenje a Mindenhatónak. Ezért mindenkinek attól függ a boldogsága, hogy mennyire szeret. Nagyon könnyen lemondtok arról az igazságról, hogy boldogságotok, vagy boldogtalanságotok forrása bennetek van. Pedig ez az igazság, amely megszabadíthatna benneteket minden bajotoktól, megkötözöttségetektől. Ezért boldogok a Szellem koldusai.....

A hallgatóságot látható módon megragadták az elhangzottak. Érezték, hogy a szavakban valamiféle hatalom van. Ez a tanítás teljesen más volt, mint amit eddig a rabbiktól hallottak. Annyira figyeltek, hogy időnként még levegőt venni is elfelejtettek. Azt is csak később vették észre, hogy a katonák, pajzsaikat egy kőnek támasztva, kezükkel a kardjuk markolatára, vagy lándzsájuk nyelére támaszkodva hallgatták Jézust. Elég régóta szolgáltak már Galileában ahhoz, hogy megértsék a helybeliek nyelvét. Csak akkor kerültek kisebb zavarba, ha más helyőrségbe kerültek, és a helyi tájszólás egyes szavai még idegenül hangzottak.

A római megszállók jelenléte, egyedül Jézust nem zavarta. A halász Simon nem is ütközött meg ezen, hiszen oly sok mindent megélt már mellette. A zelótának egyszer elmesélte, hogy egy nem kisebb rangú római, mint a kapernaumi helyőrség századosa kérte meg a Názáretit, hogy gyógyítsa meg a halálosan beteg szolgáját. Ami ezután történt, az szinte hihetetlen volt. A megszálló goj ellenség parancsnokának a kérését a Mester úgy teljesítette, hogy a százados házába a lábát be se tette. S mi több, ha emlékezete nem csal, még valami olyasmit is mondott, hogy ekkora hittel, mint ami e rómaiban volt, még nem találkozott.

- De mi sem találkoztunk még olyan rabbival, aki a megszállt Izraelben Mózes parancsát felülbírálván, az ellenségszeretést tanította volna! - füstölgött tovább, magában morogva a zelóta.

De most a hátuk mögött, az emelkedőtől takart Fülöp Cezaréájával, Jézus köré csoportosulva, elcsendesedve vártak a tanítványok. A zelóta Simon-mintha megérezte volna a mellette álló Simon Péter vele kapcsolatos gondolatait-, a fejével intett, szóljon már, hogy megérkeztek. Nehezen szokták meg, hogy amikor Jézus - mint most ismerült önmagába, néha már a Nap is lement, mire tudomást vett a világról, a körülötte lévő tanítványairól.

Ilyenkor, ha magukban voltak, kissé hátrébb húzódtak, s a hangjukat suttogóra véve vártak. Amikor végre felnézett, furcsa, szokatlan, az eddigi Törvényt tudásukkal és hagyományaikkal, szinte gyökeresen ellentétes gondolatokkal tanította őket. A szavai oly meggyőződéssel hangzottak, ami egészen egyszerűen azt igazolta, hogy a valóságot mondja. Olyan feltétel nélküli szeretettel ölelte át őket a tekintetével, amely egy másik, talán sosem látott, csak álmokban létező világra mutatott.

Szokatlan volt a szeretete, és nagyon, nagyon új volt a Törvényt értelmezése. Simon szinte szó szerint megjegyezte, amikor egy ilyen alkalommal, egy nagyon furcsa, szinte érthetetlen tanításában ezt mondta: akkor kezdesz a tanítványom lenni, ha az kezd érdekelni, hogy Én mit tanítok, és az, hogy Velem mi van. Ha tanulsz tőlem, akkor megtapasztalásaid is lesznek. Újra és újra mondom: én tanítani jöttem közétek, mert boldogtalanságotok forrása vétkes, vagy vétlen tudatlanságotok. Aztán valahogy így folytatta: semmit nem használ sem az egészség, sem a gazdagság, sem a hatalom, ha nem láttok az Én szememmel, ha nem gondolkodtok az Én eszemmel, ha nem égték az Én lelkem által.

Ilyenkor nem zavarta Jézust semmi. Az sem, ha az állandóan jelenlévő írástudók, közben feljegyezték minden szavát. Az különösen jól megragadt Simon Péter emlékezetében, amikor egy alkalommal - miután feltekintett -, így kezdte tanítani őket: egy embernek volt két fia, és a fiatalabbik ezt mondta az apjának: apám, add ki nekem a vagyon rám eső részét.

A történetben az volt a furcsa, hogy úgy hangzott, mintha egy megtörtént eseményt mesélne. De amikor belegondolt az ember, mégsem volt teljesen rendben. Egyikük sem tudott, sem a közelben, sem a távolban olyan családról, ahol az idősebb örökös mellett, a fiatalabb fiú, ki merte volna kérni az apjától az örökséget. Arról nem is beszélve, hogy az apja azt ki is adta volna. A legmeglepőbb a történet vége lett. A vagyonát eltékozolt fiú, testileg-lelkileg lepusztultan, az egész családra szégyent hozva megjelent az apjánál. Az meg úgy öleli át, mintha az valami hatalmas vagyont hozott volna haza.

Sokszor hetekig tárgyalták maguk között ezeket a történeteket. Találgatták, hogy hogyan is értsék azokat. Egyszer, amikor éppen erről a történetről beszélgettek, hozzájuk lépett Jézus és azt mondta: a tékozló fiú apjában azt akartam a tudomásotokra juttatni, hogy nincs büntető Jahve, csak szerető Atya van.

Fülöp Cezáreájában

A Genezáreti tó partjára támaszkodó halászhajó, halk nyikorgással válaszolt, az oldalát ostromló víz hullámainak minden kérdésére. A hajó padján ülő Simon Péterben egymást hívták elő az elmúlt három év, hol fájdalmat, hol örömet szülő emlékei. Nem tudott szabadulni a lelkében tátongó, ürességként jelentkező, az egész életét befolyásoló kérdéstől, hogy ezek után miképp élheti meg önmagát. Hogyan állhat Jézus elé? Simon, vagy Péter gyanánt? Újból, és újból elmerült az emlékeiben, hogy valamiféle támaszt találjon a Fülöp Cezáreájában történt eseményekben.

Szeme előtt újra látta, ahogy a patak felől enyhe szellő kapott lábra, amely kicsit megmozgatva, megforgatva, egyenként fürdette meg a fűzfa leveleit a Nap sugaraiban. A tanítványok arcára mosolyt csalt a fénycsóvák játéka, amikor Jézus a szemét kinyitotta, és minden bevezető nélkül azt kérdezte: kinek mondják az emberek Őt?

- Hát igen, ez az! – akadt meg váratlanul a kérdés mindannyiukban.

Simon Péter fejében csak úgy cikáztak az elmúlt két év eseményei, megtapasztalásai. Egymást váltották a Jézussal kapcsolatba került emberek hol dicsérő, hol meg szidalmazó szavai. Gyógyulást remélő betegek, alamizsnára váró koldusok és szegények. A szavára, érintésére meggyógyultak. A fullánkos nyelvű írástudók. A tolakodó, magabiztos farizeusok. Rabszolgák és zsinagógai előljárók. Rabbik és tanítványok. Templomi árusok és pénzváltók.

Ott sorakoztak az emlékezetében mindannyian, párosulva az Őt megítélő mondataikkal. A vérfolyásos betegségéből kigyógyult asszony, szaggatott sírása. A zsinagógai előljáró térdrehullt zokogása. A názáreti rokonok riadt tekintete. Máriának, Jézus anyjának, fiát féltő szívverése. A tanításaikba belezavarodott írástudók keserves arckifejezése. Mind ott voltak Simon szemének tükrében, ahogy kereste a választ, az emlékeiben tolongó emberek történeteiben.

Ők maguk is mennyit beszélgettek, vitatkoztak, vagy veszekedtek ezen. Talán nem is volt nap, hogy szóba ne került volna Ő- e a Messiás? Ha meg nem, akkor ki is az, akit követnek? Honnan van a démonok felett hatalma? Hogyan tud ez a rabbi, több ezer embert, néhány kenyérből jóllakatni? Miképp képes a viharos tengert megfékezni? Kinek az erejével tud halottat támasztani?

Egyszer, egyetlen egyszer ők is megkapták ezeket a képességeket! Ők tizenketten! Párosával osztotta szét őket a Mester, miközben kezeit, a kettesével elé álló tanítványok fejére téve megáldotta őket: menjetek, és a gyengélkedőket gyógykezeljétek, a halottakat keltsétek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzétek ki...

Mindegyikjüknek torkában dobogott a szíve. Ők? Még az is elképzelhetetlennek tűnt, hogy betegeket gyógyítsanak. Az meg egyenesen képtelenségnek látszott, hogy a leprásokat megtisztítsák! Hogyan? Miképp? Ám megkérdezni mégsem merték.

Mennyire másképp indultak el, ijedten és megriadva, félve és kétségekkel telve, hitetlenül és egymással vitatkozva, mint ahogy visszatértek! Szinte teljesen más emberek lettek.

Arra, hogy ez az út pontosan meddig tartott, Simon Péter már nem is emlékezett, de amíg távol voltak, talán egy hét is eltelhetett. Ő maga a testvérét, Andrást kapta útítársul. Még aznap délelőtt túlestek az első élményen, amikor egy falu határában, egy mankójára támaszkodó, fél lábára béna, fekélyekkel borított testű, tisztátalan koldus került az útjukba. Alamizsnáért könyörgött, s a tűző napsütésben, a kifakadt fekélyek átható bűze terjengett körülötte a levegőben.

Mivel Mesterük utasítását megfogadva, pénzt nem vittek magukkal, a kételkedéstől elbizonytalanodva, a tekintetükkel egymást biztatva kérdezték tőle: akarsz-e meggyógyulni?

Elkerekedett a koldus szeme erre a nem várt kérdésre. Hallott már ő is a csodatévő rabbiról, a minden betegséget gyógyítóról.

- De ezek itt ketten vannak! De mégis, hátha lehetséges? - és az izgalomtól kicsit rekedten sietett kimondani, hogy igen! Ekkor a koldus fejére tették a kezüket. A legnagyobb megdöbbenésükre, a szemük láttára állt helyre a koldus lába. Az elmérgesedett fekélyek meg úgy tűntek el róla, mintha e tisztátalanság soha sem lett volna rajta.

A történetekre mindketten annyira megrendültek, hogy nem akartak hinni a szemüknek. Még a könnyeik is kicsordultak, és időnek kellett eltelni, mire megnyugodtak. Amikor tovább indultak, már önfeledt örömmámorban úsztak. Szerencse, hogy csak magukban voltak, mert az őket szemlélő, valami komoly észbeli hiányosságot sejtett volna e két ember, bakkecskéket megszégyenítő ugrádozására. A meggyógyított koldus meg még mindig ott állt, ahol találkoztak. Nyújtogatta az előbb még használhatatlan lábát, kezével kereste, tapogatta az eltűnt fekélyek nyomát.

Később már messze előttük járt a hírük! Tódultak a betegek. Hozták a megszállottakat, és egy esetben még egy leprást is meggyógyítottak. Azt nem értették, hogy ez hogyan történhet meg, de hamar beleszoktak az új mesterségbe. Később már nem is törték a fejüket és nem töprengtek ezen. Csak ahogy Mesterük meghagyta, faluról falura mentek, gyógyítottak és tanítottak. Ahogy hallották Jézustól, hirdették az Úr kedves esztendejét. Az elközelgett Isten Országának szeretetét.

Amikor visszatértek és újból mindannyian együtt voltak, egy szokatlan, még sohasem tapasztalt, boldog örömmámorban úsztak. A történeteiket mesélve, szinte kiabálva vágtak egymás szavaiba. Ilyenkor, ha egyikük valamit megemlített, a másik egy újabb történettel azonnal rátett.

Jézus szótlanul, egy kicsit távolabbról figyelte őket. Amikor végre az élmények megosztásától kimerülve megnyugodtak és elcsendesedtek, lassan köréje gyűltek. A szája szélén szelíd mosoly vetett ráncot, amikor beszélni kezdett: az nem elég, hogy erőmet igénybe veszitek, az sem elég, ha szeretetem a rendelkezésetekre áll. Még az sem elég, hogy higgyetek bennem. Hogy is volna elég az erőm, ha nem tudjátok, hogyan kell azt használni? Hogy is volna elég a szeretetem, ha nem tudjátok, mi annak a tartalma? Hogy is volna elég a hitetek, ha nem tudjátok, hogy kiben kell hinniek? Engem meg kell ismernie annak, aki boldog akar lenni. Vállalnia kell azt a szellemi munkát, amely lehetővé teszi, hogy működni tudjak benne. A kegyelem csak abban az irányban tud hatni, amelyben értelmetek nyitott. Tanítványom csak az lehet, aki tanulni akar tőlem és engem. Ezért nehogy annak örüljete, hogy a szellemek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a neveitek fel vannak írva az egekben.

A cezáriai Nap sugarai hol itt, hol ott törték át pajkos jó kedvükben a fűzfa lombkoronáját, éles fényköröket vetítve az alatta állókra. Simont a messze kalandozó gondolataiból Jakab hangja riasztotta vissza a jelenbe, amikor Jézus kérdésére azt

válaszolta: mondanak téged Illés -nek. Jakab már folytatta is volna, hogy ezt hol és ki mondta, de Lévi-Máté a válaszon felbátorodva, kicsit előre lépve, tovább sorolta: Bemerítő Jánosnak is mondanak.

A válaszokat rövid csend követte. Mindannyian ismerték Bemerítő Jánost. Még elevenen élt előttük szikár, csonttá soványodott alakja. Még hallható volt a Mindenható ígéretét hirdető, határozott hangja. Simonban most kezdett összeállni a hasonlóság Bemerítő János, és Jézus szavainak, szenvedélytől fűtött határozottsága között. Még az írástudók alattomos kérdéseire adott válaszaik tisztasága, a farizeusok számon kérő szavaira való határozott visszavágása is, ugyanolyannak tetszett.

De Simon, egyszerűen nem értette Jézust!

- Ha ő a Messiás, akkor hogyan engedhette meg, hogy ez a parázna gyilkos, ez a Törvényt semmibe vevő Heródes, csak úgy lefejeztesse a Bemerítőt? Azt, akiről később azt állította, hogy nem támadt nála nagyobb az asszonyok szülőitei között - háborgott Simon a megválaszolatlan gondolataiban. Pedig látta, mennyire bensőséges volt a Názáreti kapcsolata a prófétával. Amikor az Úrról beszélgettek, szinte megzavarhatatlanok voltak.

És ha már Heródes megölette a Bemerítőt, mivel meggyőződtek arról, hogy képes rá, miért nem támasztotta fel? Ha a római százados goj szolgájának az életét visszaadta, akkor az igazhitűnek, a prófétának, a barátjának és rokonának az életét miért nem adta vissza?

Mivel Simon ezekre a kérdésekre választ adni nem tudott, így továbbra is csak magába merülve, mélyen hallgatott. E rövid csendet, a hangját csak ritkán hallató Bertalan törte meg, ahogy a megszólalástól kissé zavartan, a kérdésre válaszolva folytatta: rabbi! - sokan vannak, akik a próféta Jeremiásnak mondanak.

Ezt követően –a még Simont kivéve-, szinte egymás szavába vágva sorolták a tanítványok azon próféták neveit, akikkel a szóbeszéd azonosította a Názáretit.

Lassan ült el az izgalom. Az elhangzott nevek még ott kószáltak a már mozdulatlan ajkak szélén, miközben minden szem a Mesterre szegeződött. Igen, mert a kérdése azt kínálta, hogy most, végre megmondja, nyíltan bevallja, hogy ő a Messiás, vagy valamelyik próféta.

Végre megtudják, hogy ki ő és ki által teszi a csodákat. Honnan veszi a tanítását, és kitől kapja a hatalmát? Végre nem kell már találgatni, és nem kell a választ, valamiféle szóbeszédre való utalással beérni. Most kiderül, hogy ki hatalmazta fel a gyógyításra, és amikor tanít, miért nem szólít fel mindenkit a Róma elleni lázadásra? Végre minden őket követőnek, rokonnak és ismerősnek el tudják majd mondani, és az ellenségeskedő farizeusoknak jól a képébe vágni, hogy ki is ez a Jézus? Mert azt, hogy nem közönséges ember, azt még a vak is láthatja!

A fűzfa kellemes árnyékkal védte, a békésen ballagó Nap tűző sugaraitól az alatta állókat. Az ég kékje csak itt-ott színezte át a lombok zöldjét, keverve a gomolyfelhők vakító fehérségével. A feszült várakozásban észre sem vették, amikor egy eleven színekkel tarkított lepke, az egyikük vállán megpihelve készült, az újabb

nekilendülésre. A fák, a virágok, az ég, a madarak, hol mozdulatlan, hol meg mozgalmos élete, szinte tapinthatóan vette körül a még mindig feszült figyelemmel arra váró tanítványokat, hogy végre megtudják az igazságot.

Jézus hátát kényelmesen támasztotta a fűzfa, miközben pontosan tudta, mennyi kérdés vár az előtte állókban válaszra. Belelátott a gondolataikba, az általa nyitva hagyott kérdések szinte elhordozhatatlan feszültséget szülő súlyába. Tudta, mennyire fontos a tanítványainak a kérdés megválaszolása. Nem volt kétséges előtte, hogy titokban mindegyikük azt remélte, hogy őbenne fog beteljesedni a Messiás személyével kapcsolatos elképzelésük. Előfordult, hogy amikor egymás között erről beszélgettek, előbb vitatkozni kezdtek, majd összevesztek. Azon, hogy ha a Názáreti megadja majd a messiási jelet, melyikük, milyen méltóságot foglal majd el az új király és főpap mellett.

Egyedül András testvére Simon maradt ki ezekből az osztozkodásokból. A többiek sürgető kérdésére többnyire csak annyit mondott, hogy meg tud ő élni a halászatból.

Ahogy Jézus figyelte őket, továbbra is az járt a fejében, hogy: lám, titokban most is arra várnak, hogy mint valami zelóta Messiás az élükre álljak, de azért előtte mindegyiknek méltóságot, rangot juttassak. Pedig ha tudnák, hogy mennyivel többet kínálok nekik, mekkora lelki dicsőséget! Lassan sorba vette az előtte álló arcokat; a majdnem mellette álló Jánost, Barnabást és Jakabot. Simont, Fülöpöt és Tamást. Az Alfeus fiát, és Tádét. A kánanei Simont és a karióti Júdást, no meg Andrást és a Lévit. Ahogy egyenként szemügyre vette őket, látta, érezte a lelkükben zajló rezdüléseket. Tekintetével átölelte a válaszára várakozókat.

- Lám, a tanításomat hallgató rengeteg emberből, az állandóan körülöttem tolongó tömegből, a gyógyultakból, a koldusokból és kéregetőkből csak ők maradtak. Igaz, többnyire nem értik azt, amit tanítok. Még nem látják a valóságot, de velem vannak, és engem hallgatnak. Igen! Ők már nem a világból valók, ahogy én sem vagyok ebből a világból. Nem, mert nem ők választottak engem, hanem én választottam őket - futott át fején a gondolat, miközben az emlékezés mosolya ott bujkált a szeme sarkában. Tudta, hogy ennek a kis gyülekezetnek a tagjai, egy kivételével, akkor is hozzá fognak tartozni, akkor is ők fogják követni, amikor már nem lesz közöttük testben.

Annak idején, amikor elszólította őket, nem tétováztak, nem fontolgattak, hanem egyszerűen abbahagyták azt, amit épp csináltak és vele tartottak. Bár az is igaz, hogy a személye, a megszokottól eltérő Tórárt-értelmezése, egyikük számára sem volt teljesen idegen és ismeretlen. Más-más helyeken, és más-más társaságban, többször találkoztak már vele és hallgatták őt, amikor részt vett a beszélgetéseikben. Úgy ismerték őt, mint aki tudja, hogy mit akar, mit tanít és hova tart.

Jézus most sem azért kérdezte őket, mintha nem tudta volna a választ. Sőt! Azt nem is említették –pedig mindannyian tanúi voltak-, mikor az írástudók és farizeusok azzal vádolták, hogy Belzebub, az ördögök fejedelme működik benne.

Szakadás is támadt ettől a megbélyegzéstől az őt hallgatókban. Még a tanítványai is megzavarodtak, mert az írástudóknak erre a vádjára, válaszolni semmit sem tudtak. A Jézust hallgatók két szélsőség között szédelegtek: ha azt vallják, hogy ő a zsidók Messiása, ez bizony a halált, a zsinagógából való kizárás lehetőségét hordozta. Ha meg nem vallják? Akkor meg lehet, elmulasztják az Úr felkentjének, a Messiás felragyogó dicsőségének meglátását.

Jézus látta, hogy ez a zelóták által is feltüzelt, rómaiak elleni fanatikus gyűlölet, egy tragikus jövőt kibontó, teljes szellemi vakságot okozó Messiásvárást eredményezett.

- Ezért próbáltam legalább velük, a tanítványaimmal megértetni, ezért igyekeztem szinte a szájukba rágni, hogy ha nem lesznek az Atyára figyelő és hagyatkozó kisgyermek, az Isten Királyságát bizony nem láthatják meg. Azt kell nekik megérteni, hogy csak a tanításom befogadása az, amely képes arra, hogy megoldottnak lássák az életüket.

- De mondjátok csak: ti pedig kinek mondtok engem? – törte meg a várakozás hosszúra nyúlt csendjét.

A tanítványok, mint akiket hideg vízzel öntenek le a nagy forróságban, a meglepetéstől tanácstalanul néztek egymásra. Nemhogy nem mondja meg mi a válasz az előző kérdésre, ráadásul most meg nekik kell szint vallani. A csalódottság, mint szélfúttá kalászon, úgy hullámozott végig a töprengő arcokon.

Jézus tudta, jól tudta, hogy minden hűségük és ragaszkodásuk ellenére a tanítványai tartanak tőle. Időnként túlzottan is tartanak! Olyannyira, hogy van, amikor kérdezni sem mernek. No, nem azért, mintha erre okot adott volna. Nem! Egyszerűen azért, mert a tanításán és a tettein, kizárólag csak csodálkozni tudnak. Gondolkodni, hinni, egyszerűen még se nem mernek, se nem tudnak. Ezért aztán, amikor kérdeznek, majdnem mindig úgy érzik magukat, mint akiket a válaszaik leforráztak. Igen, mert még nem értik, még mindig nem hiszik, hogy csak az él, aki szeret. Még hozzá úgy, ahogy én szeretem őket. De ezt még nem érthetik, még nem tudhatják, mert a gondolkodásukat még nem hozzám alakítják. Valamiképp még mindig engem akarnak – mint ásóba a nyelét -, beilleszteni az e világba – gondolta Jézus magában.

Ilyenkor volt úgy, hogy kihozták a sodrából. - Hiszen az Isten sem bírja türelemmel, amikor többször és többféleképp elmondok valamit, és mintha egy ismeretlen nyelven beszélnek, egyszerűen nem értik. Persze, nem is érthetik, ha még nem hiszik!

Jézus nyílt, színvallásra való felszólítása nemcsak váratlanul, de szinte sokkolóan érte a tanítványokat. Nem tudták, hogy erre az egyszerű, de nagyon egyértelmű kérdésére most mit mondjanak? Most aztán mit is válaszoljanak?

Erre a fordulatra Simon sem számított. Pedig a lelke legmélyén pontosan tudta, hogy előbb vagy utóbb, mindannyiuknak szint kell vallani e mindent eldöntő kérdésben. Akkor is, ha hol a várakozásuk mellett, hol meg az ellene szóló élményeik

sodrásában, teljesen elbizonytalanodtak. Azt viszont a többiek előtt sem titkolta, hogy mennyire jó volna, ha végre beigazolódná, hogy Ő a Messiás, Ő a Megszabadító, a Magasságos kiválasztotta. Amíg Simon, Jézus kérdését forgatta a fejében, a bizonyosság utáni vágy úgy hatalmasodott el szívében, oly sürgetően, oly hirtelen, hogy maga sem tudta hogyan, de kimondta hangosan: te vagy a Mindenható Fia.

Évszázadok reményének, várakozásának, a lélek mélyébe száműzött sóvárgásának a csendje sűrűsödött a Simon szavait követő, lassan eszmélődő idő, mindent, és mindenkit magába ölelő múlásába. Valami történhetett a természetben, mert a fák, a bokrok, hogy jobban halljanak, mintha visszafogták volna szellő fújta lombjaikat.

Simon csak most vette észre, hogy minden szem rá szegeződik. Várták, hogy amit ők nem mertek kimondani, mert talán nem jót, vagy nem jól mondanak, azt az ő szájából hallják, mert ők bizony már semmit sem értenek, semmit sem tudnak. Arra viszont, ami ilyen egyszerűen elhangzott, bizony egyikük sem számított. Igen mert az, amit Simon –önmagán is csodálkozva- csak ilyen egyszerűen kimondott, azt mindvégig remélték, de végiggondolni még nem merték. Nem, mert a szívük legmélyén ezt még nem hitték. Nem, mert annyi, de annyi minden össze volt kavarodva bennük.

Itt volt például Mesterük tanításának, még az írástudók komoly tudását is elsöprő kikezdehetlensége. A szavainak, igaz nem mindig érthető, de érezhetően magával ragadó vonzása. Eközben jelen volt a főpapok és írástudók Mózesre, és a prófétákra hivatkozó Törvényt szegés miatti felháborodása. A farizeusok szünet nélkül jelenlévő, gyűlölettől átjárt magatartása. Keveredett mindez a rengeteg meggyógyított ember leírhatatlan örömeivel, boldogságával.

Nem értették a tiszteletreméltó írástudók és farizeusok - Jézust elhallgattatni kész - erőszakosságát. Neki meg az ezekkel szemben tanúsított, minden félelmet nélkülöző, időnként rendkívül sértőnek hangzó szókimondását. Ebben az egymásnak szöges ellentétben álló állítások zűrzavarában, ebben a bizonytalanságban, bizony még egy próféta sem tudná eldönteni, ki is ez a Názáreti.

Jól látszódott mindez a tanítványok arcán, ahogy Simon válaszát hallva, ijedt tekintettel burkolódtak mély hallgatásba. Tartottak tőle, hogy most majd kemény és dorgáló szavakkal illeti őket a Mester. Jól emlékeztek még a Galileában való gyógyítására, amikor egy leprás, mindenkit megbotráncoltatva azt kérte Tőle, hogy gyógyítsa meg. Azóta is érthetetlen volt számukra az a gyökeresen elütő bánásmód, ahogy még a megkövezést is megkockáztatva, átlépve a Törvényt, a tisztátalan leprást megérintette, és az a szemük láttára gyógyult meg. Majd váratlanul, dörgő hangon, szigorúan ráparancsolt, hogy mindezt el senkinek se mondja.

De az, ami most minden kétség és bizonytalanság nélkül ki lett mondva, az még a tanítványok legmerészebb álmain is felülkerekedett. A Mester arcán földöntúli mosoly látszott. Örömtől sugárzón nézett egymás után a tanítványai szemébe. Lassan Simonhoz lépett. Amikor megszólalt, kezei a széles vállain már megpihentek.

Szavaiból hatalmas erő, és mély meggyőződés áradt: boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem égi Atyám, de én is mondom neked: te Péter vagy!

Simon Péter halántékán, szinte kalapácsütésszerűen lüktetett az ér, ahogy a Genezáreti tó vizén ringatózó bárkában ülve, az emlékekbe elmerülve, újból és újból a fülébe csengett: te Péter vagy, te Péter vagy! Összeszorult a torka, mert a felidézett szavak Jézus hangján visszhangoztak. Szemét az önvád keserű könnyei függönyözték, miközben fájdalmasan, kérdőn sóhajtott bele a búcsúzó Nap fáradtan hullámzó fényébe: te Péter vagy?

A csoda

Hajnalodott! A csillagok fényének megszámlálhatatlan sokasága, erejét veszelve tükröződött vissza a Genezáreti tó tükörsima, mozdulatlan vizéről. Lassan bontakozott ki a sötétség lepléből a környező hegyek kontúrja, és vette fel előbb halványan, majd mind erőteljesebben narancspiros glóriáját. A derengő fényben ráérősen bontakozott ki egy, a vízen araszolva haladó halászbárka körvonala. A bárkában levők már egymás arcvonásait is kivehették, ahogy kedvetlenül húzták az evezőket. Ahogy - a feltámadt Jézusra várva – tegnap este megbeszélték, együtt indultak halászni mind a heten.

Négyen ültek az evezőknél. Hárman meg a ki tudja hányadszor kivetett és üresen kihúzott hálók körül foglalatoskodtak. Nem a fizikai fáradtság, inkább a teljesen eredménytelen éjszaka kudarcának a hangulata telepedett mindannyiuk arcára. Rosszkedvüket Simon Péternek a korábbi, még az elhívását megelőző időből való eredménytelen halászatairól szóló történetei sem oldották. Amíg tudta, tartotta bennük a lelket, de az idő múlásával, rajta is erőt vett a hiábavaló igyekezet.

- Legalább annyi halunk lenne, amivel el tudnánk verni az éhségünket! - gondolta Simon Péter, akinek a többiekkel együtt nem volt teljesen ismeretlen, a 'megint semmi ennivalónk sincs' élménye.

Egyszer, amikor vetéseken mentek keresztül Jézussal, annyira éhesek voltak, hogy az érett búzatábla kalászait tépték és ették.

Simon Péter számára különösen emlékezetes maradt ez az eset, mert amikor megálltak pihenni, az őket állandóan kísérő farizeusok kérdőre vonták a Mestert: nézd, miért tesznek olyat szombat, amit nem szabad? Nem felejtette el, hogy ezt hallva mennyire dühös lett, e minden káán csomót kereső nemzetségre. Jézus mellett azt már ő is látta, hogy a szombat törvényét az irgalomnak, a figyelmes embert szeretésnek kellene átjárnia.

Ezek meg! Körmönfont módon rájuk, a tanítványokra figyelnek, mert Jézus tetteire már rákérdezni sem mernek. Persze, ezektől akár éhen is dögölhet az ember! - füstölgött tovább, magában mérgeződve.

- Mennyire igaza volt a Mesternek, amikor kímélet nélkül szembesítette őket, hogy olyanok, mint a kimeszelt sírok. Még azt is hozzátette, hogy kétszínűek, akik az

emberek előtt bár igazságosnak tűnnek, de belül tele vannak kétszínűséggel és törvényteleniséggel. Végül kígyónak, viperák fajzatának is nevezte őket. De meg is érdemelték, amit kaptak! – dühösködött tovább magában, hiszen most is hiába magyaráz nekik a Mester.

Közben igyekezett elterelni a figyelmét a gyomrát mardosó éhségről, ezért kicsit félre is húzódott a többiektől. De még így is hallotta, ahogy Jézus a farizeusoknak azt válaszolta: a szombat az emberért lett, és nem az ember a szombatért!

- Beszélhet is ezeknek az ember! – fortyant fel magában, és rosszkedvűen csapott egyet kezével a levegőbe.

Ahogy a bárkában ülő Simon Péter mindezt az emlékezetébe idézte, hasonlóképp csapott egyet a levegőbe, mert egy újabb, koplalással induló napnak nézett elébe.

Már partközelségben jártak, mikor az esti táborhelyük közelében, egy férfi alakja bontakozott ki a hajnali Nap első, lassan bátorodó sugaraiban. A lehangolt tanítványokat az sem derítette jobb kedvre, hogy az előbb még csillagoktól áttört sötétség, lassan bíborba öltözött a tiszteletükre. Közömbösen és kedvetlenül néztek egymásra, ahogy a vérvörössé vált hajnal a hegyek mögül fellobbantva, piros színt festett csalódott arcukra. A parton álló alak sem érdekelte őket, mert minden figyelmüket odaadták a kikötésre váró kötélnek.

Már húzták volna be az evezőket, mikor a parton álló férfi megszólította őket. Annak ellenére, hogy nem látszott harminc-harmincöt évesnél többnek, furcsa módon fiacskámnak szólította mind a hetüket. Azt kérdezte, van-e valami ennivalójuk. Nyilván arra számított, hogy az éjszakai halászatból visszatérve, akad valami zsákmány a bárka fenekében. Kissé kedvetlenül néztek mindannyian a férfira, és Fülöp magyarázta el - nem éppen részletesen - az áldatlan helyzetet. Annyit mondott: nincsen!

Pedig de szívesen mondták volna azt, hogy van, hogy igen! Aztán halsütés közben szóba hozták volna azokat az időket, amikor a Mesterrel együtt fogyasztották el a reggelijüket. Szívesen osztották volna meg ezzel a férfivel az ételüket, és talán elmesélték volna neki a velük történeteket.

A férfi sejthette, hogy Simon Péter a vezetőjük, mert amikor közelebb értek, egyenesen neki szegezte a szavait: - Menjete vissza - mondta, és vessétek ki a hajó jobb oldalán a hálót és találtok.

Valami furcsa dolog történt hirtelen, mert e szavaktól kivétel nélkül, mindannyian derűlátóbbá lettek. Bizakodva néztek a partra és egymásra, miközben egyszerre mozdultak a kezek, Simon Péter indulást jelző szavára. Nem mentek be túl messzire, tán vagy hatvan- hetven evezőnyire, mert a part itt amúgy is hirtelen mélyült. S ahogy a férfi oly meggyőző erővel mondta, gondos kezek eresztették a hálót a hajó jobb oldalán a vízbe. Valamibe beleakadhatott a háló közben, mert úgy megfeszült, hogy még a bárkát is visszarántotta a haladásában. Óvatosan kezdték húzni a hálót, és Tamás, aki gyakorlatlan volt e mesterségben, aggódva nézett a zöldeskék mélységbe.

A háló kerülete lassan szűkült, s ahogy a bárka oldalához egyre közelebb került, a halak, amelyek elképesztő mennyiségben fickándoztak benne, a meglepetéstől csak tátott szájukat látták. Pezsgett a felszín és habzott a víz, s a féktelenül nyüzsgő pikkelyes testeken, meg- megvillant a reggeli nap fénye.

Bertalan, aki a kormányt tartotta, az evezőknél ülőkkel felállva, a színültig telt hálót szinte megigézve bámulta. A bárkában álló halászok meztelen testét, a felfröccsenő víz cseppjei, gyöngyöző ruhába öltöztették. Ahogy az ámulat bénultságából kilépve találkozott a tekintetük, úgy robbant ki belőlük a túlsorduló öröm nevetése, mint tavaszi áradás a gyanútlan földekre.

Halleluja hangja hullámzott a vízen, miközben boldogan csapkodták egymás hátát, vállát önfeledten. Amikor lecsillapodtak, tanakodni kezdtek, miképp tudnák beemelni e sosem látott sokaságot. De nem ment! Hiába húzták, hiába emelték, a szétszakadás veszélye nélkül a hálót továbbfeszíteni már nem merték. Más megoldás nem maradván, a hálót vontatni kellett. Most már tele voltak lelkesedéssel, ahogy az evezőkhöz visszaülve, óvatosan húzni kezdtek.

Simon Péter csak most vette észre, hogy János már jó ideje meredten néz a partra. Erre úgy kapta a fejét oda, mintha valami csodát várt volna. De csak a már ismerős partot és azt az embert látta, aki visszaküldte őket a halászatra. Az meg még mindig a parton állva, úgy tűnt, mint aki az égen a felhőket bámulja.

Simon, több mint barátjaként szerette Jánost. Kedvelte ő Jakabot is, János fivérét, de valahogy egészen más volt vele a kapcsolata. Az elhívásukat megelőzően, családjaik részestársakként halásztak már hosszú évek óta. Így legalább ha az egyik csapat eredménnyel járt, a másikkal megosztva, mégsem koplalással múlt el a nap.

Ők ketten, már gyerekként is barátok voltak, és ha a játék miatt a többiekkel összekaptak, mindig összetartottak. Igaz, csak a véznább Jánosnak volt némi tartanivalója, mert a robosztus testű Simont a környék gyerekei hamar elfogadták tekintélynek. Barátságuk a különböző természetükből fakadt. János vidám, de álmodozó, lelkes és bizakodó volt, és nagyon szeretett zsoltárokat énekelni. Amikor megtanulta a betűvetést, versben írta meg az Úr dicsőítését. Simon testi ereje a számára egyfajta védelem lett. Kezdetől fogva úgy ismerte, mint aki a végletekig tiszta szívű, és őszinte.

Most is ez a régi barátság kapcsolta össze őket, ahogy a bárkában egymás mellett állva figyelték a parton álló, égre emelt tekintetű férfit. János, szemében a felismerés fényével, fejével a part felé intett. A hangját visszafogva, halkán szólt oda Simonnak: az Úr az! Ő meg, mint aki süket, vagy mintha e szavak értelmét nem értette volna, csak hitetlenkedve bámult a part felé.

- Hoi! – tört ki Simon Péterből a felismerés örömteli kiáltása, és mint aki most ébredt álmából a boldog valóságra, a bárka orrába lépve, lázas sietséggel kezdte magára kapni a ruháját. A többiek csak egy csobbanást hallottak. Mire odafordultak, már csak azt látták, amint Simon Péter erőteljes karcsapásokkal igyekezett a part

irányába. Bár csak közepes úszónak számított, nem törődött az előtte álló távolsággal. Ha a karjai úgy repítették volna, ahogy a szíve diktálta, még úsznia sem kellett volna.

Hirtelen az a ma már nagyon régnek tűnő halászat jutott az eszébe, ami eddig sehogy sem akart visszaköszönni az emlékezetében.

Már három év is eltelt az óta, amikor a Zebedeus fiakkal a szokásos éjszakai halászáton voltak. A reggeli órákban Kapernaum közelében kötöttek ki. Akkor is az történt, hogy egész álló éjjel hiába dolgoztak, mert egy fia halat sem fogtak. A kudarc ismerős emléke, keserű fintort rajzolt úszás közben Simon Péter szája szélére.

Később, amikor a hálóikat mosták és a beléjük akadt náddaraboktól tisztították, arra lettek figyelmesek, hogy a város felől többen közelednek. Mire a munkával végeztek, a feléjük igyekvők is egyre inkább kivehetők lettek. Sokan jöttek. Hamar felismerték Jézust, aki - a többieket megelőzve - barátságos tekintettel nézett a fáradt halászok rosszkedvű szemébe.

A mostani találkozást megelőző időben, még rendkívül vegyes érzések kavaroztak Simonban, Jézussal kapcsolatban. Egyszerűen nem tudta eldönteni, hogy hogyan is vélekedjen felőle. Azt hallotta, hogy mekkora híre van ennek az embernek. De minél többen hozták szóba, annál elképesztőbb és hihetlenebb történeteket meséltek róla. Bár az is igaz, hogy amit még álmában sem gondolt volna, de szemtanúként mégis csak igazolhatja, hogy a Názáreti szavára az emberből a démonok kitakarodnak. Persze, azért az mégiscsak furcsa, hogy a Messiás tetteit tenné ez a Jézus. Ugyanis azt is beszélnek, hogy ha akarja, még a leprásokat is megtisztíthatja.

Simonnak mindez már durva túlzásnak tűnt, hiszen az elmúlt évek során többször beszélt vele, és azon a furcsa érzésen túl, ami a szavai nyomán áradt a szívében, mindig megfontoltnak és józannak ítélte. Zavarát a végletekig az-az eset növelte, amikor - mintegy két hete - a láztól elgyötört anyósát a Názáreti, csak úgy egyszerűen, kézrátétellel meggyógyította.

A könnyen lelkesedő János és fivére kérte meg Jézust, jöjjön velük, és tegye rá kezét a barátjuk feleségének, lázas betegen fekvő anyjára. Simon az előző este panaszolta nekik aggódva, hogy szegény asszonynak akkora lett a láza, hogy már félrebeszél, és lehet, hogy meg sem éri a reggelt. Hiába borogatják vizes ruhával, hiába erőltetik belé a javasasszony gyógyfőzetét, semmi sem használ.

Jézus nemrég érkezhetett Kapernaumba, mert a lábán, saruján, vastagon ült a por. Az arcán fáradtság látszott, de a szeméből erő és magabiztosság sugárzott. Simon épphogy szabadkozott volna, amikor Jézus a kezének intésével, a szobából az ott lábatlankodókat kiharancsolta. Úgy viselkedett, azzal a természetességgel, mintha ez lett volna az otthona.

A Zebedeus fiak Simonnal a szobában maradtak. Így mindent, ami történt, közvetlen közletről láttak és hallottak. A Názáreti egyszerűen a beteg ágyához lépett, szemével a tekintetét keresve, kezét az asszony láztól verejtékes homlokára tette. Nem telt el három-négy sóhajtásnál több idő, és az idős asszony egyszerűen felült. Az arca újból a természetes színét mutatta, és a láznak nem volt már semmi, de semmi nyoma. Hirtelen, még mielőtt a csodálkozástól elámulva bárki is megszólalhatott volna, az

asszony, az izzadságtól nedves fekhelyéről felkelve, gyógyítóját a belső szobába invitálta. Ott aztán méltó tisztességgel kiszolgált.

Simon kimondhatatlanul hálás volt, az anyósa meggyógyításáért Jézusnak. Ahogy akkor a vízparton közeledve felismerte, a kezében tartott hálót, gyors mozdulattal a före fektette. Feledve rosszkedvét, feledve az éjszakai halászat eredménytelenségét, széles mosollyal köszöntötte. Szót váltani vele viszont már nem lett lehetősége, az őket azonnal körülvevő, és egyre nagyobb számban érkezőktől.

Később a még jární tudó betegek, már-már lökdösődve igyekeztek Jézus közvetlen közelébe. Akik meg jární sem tudtak, azokat a rokonaik a hátukon, vagy hevenyészett hordágyakon hozták a közelébe. Aztán egy kicsit tülekedve, tolakodva, néhány embert félretolva tették le a terhüket. Szemükben sóvárgó várakozás fénylett. Remélve, hogy a Názáreti először őket gyógyítja meg.

Legszívesebben ott helyben megrohanták volna. Jól ismerték azt a történetet, amikor egy nő, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett, a ruhája érintésétől gyógyult meg. Csak a bénaságuk, lázas betegségük, a fájdalomtól engedelmeskedni nem akaró testük akadályozta meg őket ebben. Aki meg nem volt beteg, nem volt béna, az a betegek csoportjától kissé távolabb állva, szinte megfeszülve várt a csodára. Mit fog tenni a Názáreti? Kit fog először meggyógyítani? Hozzájuk fog-e érni? Megkockáztatja-e, hiszen a tisztátalan betegek megérintése, egyenlő Mózes parancsának tudatos megszegésével.

S ha mégis megteszi, az előljárók el akarják-e fogni? Vagy igazolja, hogy ő próféta, és a farizeusokat, írástudókat jól lehordja?

Végül is egyikük várakozását sem teljesítette be, mikor arra kérte Simont, hogy Andrással együtt evezzen be vele a vízre. A parttól mintegy öt-tíz evezőcsapásnyira lehettek, amikor a hajó megállt és András a horgonyt kidobta, Jézus meg a parton levőkkel szemben leült az evezőpadra. Hangját a víz úgy felerősítette, hogy a parton bár sokan voltak, mégis teljesen tisztán értették minden szavát. Ezt mondta: mindenki, aki hozzám jön és meghallgatja szavaimat és tettekre is váltja, elmondom néktek, kihez hasonló. Hasonló a házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és a kősziklára rakta az alapot, amikor jött az árvíz, a folyó árja nekivágódott annak a háznak, de nem bírta megingatni, mert kitűnő alapra épült. Aki pedig meghallgat, de nem váltja tette, ahhoz a házépítő emberhez hasonló, aki alap nélkül a földre építette házát, és amikor a folyam árja nekizúdult, mindjárt összeomlott, és romhalmazzá vált.

Ezért mondom nektek, változtassátok meg gondolkodásmódokat és higgyetek az örömhírnek, mert elközelgett az Egek királyi uralma. Óriási tévedésben vannak azok, akik úgy gondolják, hogy a Magasságos Atyában való hit, lehetséges gondolkodás nélkül. Azért van józan eszetek, hogy ennek használatával, gyakran fáradságos szellemi munkával, vizsgáljatok meg mindent. Meg akarlak ajándékozni benneteket azzal a benső szabadsággal, ami az én békémet oltja belétek.

Itt rövid szünetet tartott, hogy a hallgatóságának legyen ideje átgondolni mindazt, amit hallottak. Majd így folytatta: az a béke, amely az én szívem ajándéka

azoknak, akik nálam akarják megtalálni szívük nyugalmát, a gondolkodás és a szív tisztaságát teremti meg bennetek. Én azért jöttem, hogy belétek tudjam ültetni ezt. Feltétele van annak, hogy szívetek békéjét nálam megtaláljátok. Mivel semmi sem megy magától, ezért is meg kell dolgozni, meg kell tanulnotok feladatokban gondolkodni! Hogy a szívetek békéje ne homokra épült ház legyen! Azok, akik tőlem veszik át az Én békémet, megtalálják a lelkük nyugalmát. Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket.

De hozzám csak az jön igazán, aki elhiszi azt, amit mondok. Aki nem hiszi el, hogy nem a körülményeit, hanem a gondolkodását kell megváltoztatni, az feltétlenül elmegy mellettem. Aki viszont elhiszi a tanításomat, az meg fogja tapasztalni, hogy mindig megadom az én békémet annak, aki megteszi reggeltől estig azt, amit aznap szeretetben kell megtennie. Aki fél, az valójában nem hisz a szavaimban, így nem szerethet sem engem, sem az Atyámat, és nem képes szeretni önmagát sem. Az embertársairól nem is szólva.

Az elhívás

Ha ezen a reggelen valaki felülről néz rá a Genezáreti tóra, bizony szokatlan látvány fogadja. Azt látja, hogy egy bárka, a parttól mintegy fél mérföldre, színültig telt hálót vonszol lassan és küszködve. Közben a hajó és a part között félúton, egy alak úszik a part felé nagy igyekezettel. Arrafelé, ahol egy ember szinte mozdulatlanul áll és figyel.

Lelkesen, tempózva rúgta a lábával, húzta a karjával a vizet Simon Péter. A hajótól távolodva már fele úton túl lehetett, amikor elcsodálkozott - hát ez meg hogyan lehetséges? Most szóról szóra minden az eszemben van! Szinte újból élem a Jézussal töltött korábbi évek eseményeit. Látta magát, ahogy akkor a bárkában ülve, kezét az evezőn felejtve hallgatja Jézust, szinte megigézve. András se járt jobban, aki a háló félrehúzása közben feledte magát térden.

Csak akkor eszméltek vissza a jelenbe, amikor a Názáreti, Simon felé fordulva azt mondta: evezz a mélyre, és eresszétek le a hálóitokat fogásra. Meglepő volt a felszólítása, amely ugyanolyan furcsának hatott, mint a tanítása. Nemcsak szokatlan volt, hanem a szavaiban egyféle, minden ellentmondást elsöprő erő is lakozott.

Amíg tanított, a parton állók között még a sorsába beletörődött, megfáradt és reménytelen emberekben is felébredt a bizakodás. A tompult és fáradt végtagok újra megmozdultak. Az ember lelkét borító homály oszladozni kezdett. Sokkal élesebben, és tisztábban láttak mindent. Amíg hallgatták, minden olyan végtelenül egyszerűnek tűnt. A beteg ember már nem figyelt a fájdalmára, az éhes ember a gyomra korgására, a koldus meg a bizonytalan holnapjára. Valahogy felemelte őket. Úgy érezték, mintha ők is számítanának, ők is emberszámba mennének. Nem bénák és koldusok, vámszedők vagy halárusok voltak, hanem mintha mindannyian, elsősorban emberek lennének. Szinte lehetetlen szavakba önteni azt, amit akkor érezték.

Simon is megrendült szívében, majd egy mély sóhaj kíséretében a felszólításra azt felelte: Mester, egész éjjel fáradoztunk, semmit sem fogtunk, de a te beszédedre leeresztem a hálókat. Nem sokat haboztak a testvérek, és az evezőket markoló kezek, sosem érzett könnyedséggel vitték a bárkát beljebb a vízben.

A parton állók értetlenül nézték, hogy nem ki, hanem befelé indult a hajó. Azon meg még inkább meglepődtek, amikor Simon a hálót leeresztette fogásra.

- Mit csinálnak ezek? Mit akarnak nappal a vízben? Megbolondultak talán, hogy fényes nappal halásznak a Genezáreti tó vizében? Lassan hangzavarrá nőtt az egymás szavába vágó kérdések sokasága.

- Miért nem beszél tovább inkább a Názareti? Miért ül szótlanul a bárkában? Miért nem utasítja őket arra, hogy hagyják ezt már abba? - tárgyalták lázasan az eseményeket.

A parton állók, csak Simon és András hangos kiáltásaira kapták ismét a víz felé a tekintetüket.

- Hoi! Hoi! - repült az öröm hangja a víz felett. A parton állók ilyet még nem láttak, ilyet bizony még az öregapjuktól sem hallottak. A Genezáreti tó vizében fényes nappal, a partról is jól láthatóan, rengeteg hal nyüzsgött a hálóban. Az egyébként tükörsima víz habzott és fröcskölt a fickándozó testek nyomában.

Az eddig part mellett várakozó társaikat, Jakabot és Jánost kiáltotta oda Simon segítségül. Azok nem is vártak magukra, és hajójukkal a másik mellé állva, négyen igyekeztek beemelni a hálót a bárkába. De csak félig tudták kiemelni, mert annyi hal ömlött a hajóba, hogy peremét a víz épp, hogy el nem borította. Nem maradt más hátra, mint az, hogy a zsákmány másik felét közös erővel emeljék be, a még üresen álló másik hajóba. Foglalatosságuk közben arra már fel sem figyeltek, hogy e csodára a parton néma csend lett. Majd hirtelen, mintegy vezényszóra, a Mindenhatót dicsőítő halleluja szállt az emberek ajkáról, egyre magasabbra.

Simon, az első örömteli mámorban való Hoi – kiáltását követően, szinte zavartan szemlélte, ahogy a sosem látott mennyiségű halat, húzták-vonták Jakabék a hajó fenekébe. Zaklatott lett a szívében, és könnyek szöktek a szemébe. Előbb az anyósa, most meg ez. Érdemtelennek érezte magát ezekre a hihetetlen jótéteményekre. Vele még sohasem törődött így senki. Hiába volt felesége, családja, rabbija, az életét megoldani, önmagán kívül senki más nem tudta. A beteg anyósa előtt mindenki tehetetlenül állt. Ha nem fogott a vízben semmit, a háza előtt az adószedő akkor is megállt. Arról nem is beszélve, hogy azon senki sem tudott változtatni, ha mint itt is, ezen a rengeteg beteg és nyomorult emberen megesett a szíve.

Pontosan érezte, hogy aki a hajójában ül, az nem lehet más, mint az Úr embere. Nem is értette, hogy mit akarhat tőle, hiszen am-ha-arec- ként a halászok azokhoz tartoznak, akiknek a mesterségét a farizeusok, a tisztátalanság fészkeinek tartották, mert állandóan abban a veszélyben éltek, hogy Mózes törvényeinek a rendelkezéseibe beleütköznek.

Simonnak magától mozdult a lába, és a halak elképesztő sokasága fölött térdre hullt Jézus előtt. Keze a ruhája szélét fogta, miközben fejét lehajtva, őszinte szívvel,

szomorú lélekkel mondta: menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok Uram, menj el! – tette hozzá magában, mert érdemtelen vagyok a szavadra. Szívesen és boldogan hallgatnálak, de nem lehet, mert tisztátalanként élek és téged is csak beszennyeznelek. Menj el tőlem Uram, mert mindezt én nem érdemlem.

Nem önmagát, hanem Jézust féltette! - A legjobb talán az lenne, ha hozzá sem érne. Miközben ezen gondolkodott, az előtte ülő ruháját lassan elengedte. Legszívesebben azt mondta volna, hogy a csodáit ne őrá, a bűnben előre pazarolja. Arra, akinek a lelkét a nemrég elkövetett szombat megtörése, súlyos teherként nyomasztotta. Arra, akiben fel sem merült, hogy az anyósa lázát csillapító gyógyfőzetért, azon a szombaton a megengedettnél jóval messzebből kellett elhoznia. Mindennek tetejébe pontosan tudta, hogy a szombat törés feloldására, a tisztulási szertartás megtartására nem fog, mert nem tud felmenni Jeruzsálembe.

- Ezek után, hogy jön ő ahhoz, hogy az, aki az Úr erejével gyógyít és teszi a csodákat, az vele, a bűnössel üljön egy hajóban. A Názáretinek azokhoz kell mennie, akik megigazultként tartják be a törvényeket! Azokhoz, akik értik és magyarázzák a Tórát! Akiknek a nagy ruhabojtjaik, és széles imaszíjaik, a parancsolatok betartását igazolják! Hozzájuk, akik mindenki szeme láttára osztják az alamizsnát, és a Láthatatlant, még az utcán is hangosan imádják! Jézus közéjük, a nagyhatalmú és erényekben gazdag írástudókhöz és farizeusokhoz, a Nagytanács tagjaihoz való! Hogyan is jöhet egy egyszerű halász ahhoz, hogy hallgassa a démonok felett is hatalommal bíró szent rabbit, aki furcsa módon itt Galileában, ebben a megvetett országban, e kimondottan szegényeknek számító emberek társaságában hirdeti - ahogy ő mondja - az Isten Országát! Az örömhírt, a szeretetet, a Magasságos látogatásának a napját!

Eközben a bárkában ülő Jézus, a szeme sarkában megbújó mosollyal kivárta, amíg a büntudat sötét felhője, az előtte térdeplő lelkéről elszáll egy kis időre. Az meg az addig lehajtott fejét felemelve, meglepetten nézett az előtte ülő, barnán mosolygó szemeibe. Csodálkozva hallgatta, hogy Jézus a szavaival szinte simogatva biztatta: nehogy félj! – majd a másik kezével a parton álló tömeg felé intett – mostantól életre halászó leszel! Majd így folytatta: te még úgy látod, hogy a halfogás az életed. Pedig egyetlen élet van a világon, a szeretni tanulás! Az én Atyám, aki a te Atyád is, mindenkit erre hív! Te az enyém vagy, és ezért gyökerében megoldott az életed, akkor is, ha a felszín mást mutat. Az Én Lelkem ereje, lelked mélyén olyan békét kínál fel neked, amit ha elfogadsz, akkor előbb-utóbb meghatározó lesz.

Jézus miközben felállt, a parton állók felé fordult. Ismét messze szárnyalt a hangja: aki ember, annak birtokában van egy olyan lehetőség, melyről ugyan lemondhat, de akkor a boldogságáról is le kell mondania. Ez a lehetőség nem más, mint az a gondolkodás-átalakítás, mely nem a körülményekre, hanem befelé, tehát a szívre teszi a hangsúlyt. Az Atya nem olyan, hogy tőlük függetlenül rendezi az emberek sorsát. Nem! A Teremtő Atya bennetek van. Ezért elsősorban nem a világot, hanem a gondolkodásokat kell átalakítanotok. Ha ezt megteszitek, a világotok is átalakul.

Ezért mondom nektek: nehogy aggódva tépelődjete megélhetésetek felől, hogy mit esztek, és mit isztek, sem testetek felől, hogy mibe öltöztök. Nem több-e a lélek az eledelnél, és a test az öltözetnél? Nézzétek az ég madarait, nem vetnek, nem is aratnak, magtárakba sem gyűjtenek, és égi Atyátok táplálja őket.

Nem vagytok-e drágábbak náluk? Nehogy aggódva tépelődjete tehát, és ne mondjátok mit eszünk, vagy mit iszunk? Vagy mit veszünk magunkra, mert mindezeket a pogány nemzetekből valók keresik, hiszen tudja égi Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

Jézus a tanításában megállva, tekintetével egybefogta a ragyogóan kék eget, a csendesen fodrozódó szelíden hullámzó vizet, a kissé recsegő-ropogó deszkájú hajókat, s a bennük még fel-felugró, izgő-mozgó, fényes pikkelyű rengeteg halat. Lelkében egybeölelte mindazokat, akik a parton álltak, és szívébe hívta a bárkáiban állókat. A szünet szinte csak lélegzetvételyinek tetszett, amit súlyossá a hallgatókban levő mélységes csend tett. Majd e rövid csendet megtörve, így tett pontot a tanítása végére: fénynek jöttem e sötét világba. Azért jöttem, hogy elmondjam és megmutassam: keressétek először a Teremtő Atya királyi uralmát és igazságát, és a többi mind ráadásul megkapjátok.

Simon Péter úzás közben lendülő lába, egyszer csak az iszapot taposta. Mikor partot ért, a fűre kilépve, hajából és ruhájából patakokban folyt a víz a fövényre.

Még néhány lépés, és a lelket éltető emlékek boldog örömevel, a viszontlátás minden mást háttérbe szorító lelkesedésével nézett, az addig fel nem ismert Mester szelíden figyelő arcára.

A hajnal eget borító bíbora, már csak egy-egy felhő szélén emlékeztetett a néhány perccel ezelőtti, mindent átszínező uralomra. A parti nád között, mint a titkos találkán összebújó szerelmespár, sustorgott a szél. Valahol a távolban egy idejét tévesztett kakas, torkaszakadtából kezdett el kukorékolni.

Simon Péterről e hangra úgy hullott le, és tűnt el az örömmel minden morzsája, mint a még mindig csepegő ruhájából a víz a szomszédos föld porába.

Úgy csapott le lelkére az árulás terhe, mint száguldó sötét vihar villáma a gyanútlan áldozatára. Újra otthon volt egy mondat a gyomrában, ami megemészthetetlen sziklaként feszített a hasfalában. Újból megszülte az egyszer szóló mondatot, melytől az ember esze, akár meg is bomolhatott. Szájában újból sivatag támadt, ahogy a benne visszhangzó jóslat, lelke sivár homokjába fulladt: ámen, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Értetlenség és kudarc

Idő kellett hozzá, hogy a bárkában maradt tanítványok a színültig telt hálót lassan a parthoz vonják. Mielőtt a hajó a fövényre futott volna, az evezőknél ülők - a part menti, már csak derékig érő vízbe ugorva -, megragadták a háló szélét és húzták-

vonták a part felé. Simon Péter a lelki fájdalmát kis időre feledve, megragadta a bárka kötelét, hogy segítse a hajó sima partot érését.

A kikötés körül munkálkodók csak most vették észre, hogy milyen szokatlanul nagy halak is zsúfolódtak a hálóban. Oldalvást pillantva jól látták Jézust egy parázssá szelődült tűz mellett állva, amelyben hal és kenyér sült. Elcsodálkoztak - mivel a halak még a hálóban voltak -, miképp kerülhetett kenyér és hal a Mester parázsára. Nem sokat töprengettek, mert a parton szorgoskodókat magához szólította, - hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.

Amíg a többiek a bárkával voltak elfoglalva, János, Fülöp és Jakab a halak közül kiemelt néhányat. Ezek a parázson már épp pirosra sültek, mire a többiek végeztek. Azok meg zavarukban komoly elfoglaltságot színleltek, úgyhogy a Mesternek kellett szólania - gyertek ide, reggelizzetek!

Lassan mindannyian jóllaktak. Egyedül Simon Péternek nem volt étvágya. Csak ímmel-ámmal csipegetett a halból, többnyire elmorzsálva. Mire mindenki végzett, ő még egy negyed halat sem evett meg. Nem is bajlódott tovább vele, s a maradékot a még izzó parázsba visszavetette.

Amíg a tanítványok ettek, addig mindannyian e nagy gondosságot igénylő munkára figyelhettek. De most, a rájuk szakadt hirtelen csendben, jobb híján a lassan elfeketülő parázsba meredtek. Nem mertek megszólalni, mert azt, ami azon a szörnyű napon történt, amelyiken Pilátus katonái Jézust keresztre feszítették, még elevenen élt bennük. Ezek után hogyan higgyenek a saját szemüknek, hogy az, akit keresztre feszítettek, azzal most együtt reggeliznek? Így aztán e megmagyarázhatatlan helyzetben, zavartan és megilletődötten, mély csendbe merülve, még felnézni sem mertek.

Simon Péter, lelkében az Urat megtagadás terhével ült mozdulatlan. Az járt az eszében, hogy nem járt-e jobban a karióti? Az a Júdás, akinek a tanítványok között, annyira ellentmondásos volt a helyzete. Aki egyiküknek sem volt se barátja, se testvére. Egyszerűen nem értették, hogy Jézus, őrzésül, a pénzes erszényt miért neki adta oda? Arról nem is beszélve, hogy annak felhasználását illetően soha, de soha nem vonta kérdőre. Pedig a mindig és mindennel elégedetlen karióti - úgy tűnt a többieknek -, nem szégyellte a saját költségei fedezésére az erszénybe nyúlni. Aztán ott volt az-az örökös Mestert mocskoló fecsegése, mert szerinte Jézus ahhoz túlságosan gyáva, hogy ő legyen Izrael Messiása! Meg minek ez a fene nagy szeretet, amikor emiatt hányszor, de hányszor megtörtént, hogy nem volt hová lehajtani a fejüket. Egyáltalán nem volt Jézus tanításával kibékülve. Viszont rendkívül fogékony volt a csodákra. Többször rajtakapták, ahogy az írástudókkal sutyorgott. Bizony, úgy nézett ki, hogy a karióti inkább ezekhez húzott.

Egy alkalommal egy parázna nőt, akit a hűtlenségén rajtakaptak, a farizeusok és írástudók a Názáreti elé állítottak, hogy próbára tegyék őt, a Mózes Törvénye szerinti megkövezés kérdésében. Ebből adódóan a zelóta és a karióti úgy összevesztek, hogy hajszál híján öltre is mentek. Azon különböztek össze, hogy a Messiásnak mi lesz az

első, és legfontosabb teendője. Először a Törvényt szegő zsidókat büntesse, vagy pedig a rómaiakat hányja kardélre. A Törvényt szegőket Júdás szánta halálra, míg a rómaiakat, a zelóta Simon ítélte a Messiás kardjára. Azt viszont egyikük sem értette a mesterük válaszában, hogy miért csak az vehet részt a parázna asszony megkövezésében, aki büntelen. Meglepődve látták, ahogy az összegyűlt emberek lehajtott fejjel, szégyenkezve ejtették ki kezükből a már eldobásra kész köveket. Pedig Mózes Törvénye, erről nem így rendelkezett.

Aztán ott volt, az a ma már szívet-lelket fájdító páskavacsora. Már a vége felé jártak a báránynak, amikor megszólalt Jézus: ámen, ámen mondom nektek, hogy egy közületek kiszolgáltat engem.

Megakadt a torkukon a falat, és mindegyikőjükben meghűlt a vér, mert erre a bejelentésre végképp nem számítottak.

- Hát ez hogyan lehetséges? – gondolták többen magukban.

Pedig pontosan tudták, hogy a tanítójukat el akarják fogni, és a nagytanács elé állítva, kérdőre vonni. Tudták, hogy a megszámlálhatatlan Törvényt szegést akarják a terhére róni.

Rendkívül feszült volt a helyzet. A nép körében egyre többen, és egyre lázasabban hozták szóba Jézust, mint Messiást. A farizeusok és írástudók meg egyre erőszakosabban kerülgették és támadták. Minden erejükkel azon igyekeztek, hogy az előre kitervelt kérdéseikkel csapdába csalva, hiteltelenné tegyék a nép előtt.

Igyekeztek, de a vége mindig a megszegyenülés lett. Egyszerűen lehetetlen volt a Törvény értelmezésében sarokba szorítani. Ezzel meg akaratlanul is sikerült a népet maga mellé állítani. Jézus kezdett különösen veszélyessé válni.

Úgy nézett ki, hogy a népnek egyre jobban tetszik, ha a tekintélyes és nagyhatalmú vallási vezetőiket nyilvánosan megszegyenítik. Mi több, olyan is akadt közöttük, mint a farizeusok főembere Nikodémus, aki Jézus tanításán, 'úgymond' horogra akadt!

Ezért aztán nem mertek nyíltan fellépni ellene. Visszatartotta őket a nép Jézus iránt érzett rajongása. A szokatlan, de az embereket mégis magával ragadó tanítása. Valamint a farizeusokkal, szaduceusokkal, és írástudókkal szemben álló helytállása. Mindez, szinte hozzáférhetetlenné tette őt.

Jól látták ezt a tanítványok. De nem voltak nyugtalanok. Fel sem tételezték, hogy Izrael reményeik szerinti megszabadítójára, akit a tömeg akármelyik pillanatban királlyá tehet, bárki csak úgy kezdet emelhet. Most meg azt állítja, hogy egyvalaki közülük kiszolgáltatja. Az asztal körül ülők, erre még a karióti Júdást sem tartották képesnek. Aztán meg, ha valaki mégis megteszi, ha ő a Messiás, akkor sem történhet semmi baja. Sőt az is lehet – bár ezt eddig nem mondta -, hogy csak Kajafás előtt akarja a Messiás jelével igazolni magát, hogy már nem kell senki mást megszabadítóként várni.

Talán csak Simon Péter érezte, hogy valami nagyon, de nagyon nincs rendben. Oda is intett a fejével Jánosnak, hogy kérdezze meg ki az. De Jézus nem mondott nevet, amikor azt válaszolta: egy a tizenkettő közül, aki velem egyszerre márt a tálba.

Ezek után joggal vetődött fel mindannyiukban a gondolat, hogy netán nem ő maga lesz-e az?

Még ott forgott a kétség - a megválaszolatlan kérdést követően - az utolsó falatoknál tartó tanítványok szívében, amikor egyenként szemügyre véve őket Jézus azt kérdezte: emlékeztek-e arra a tanításomra, amikor azt állítottam magamról, hogy én vagyok az-az életet adó szellemi kenyér, amely az égből szállt alá. Azt is mondtam, hogy ha valaki eszik ebből a kenyérből, az mint az Atyától jövő tanítást befogad engem, és én Örök Életet adok neki. Amikor e szavaimon való megbotránkozás miatt oly sokan elhagytak, ti mégsem követtétek őket, de megkérdezni sem mertétek, hogy ezt hogyan is értsétek.

Az asztalnál ülő Tamás és Bertalan szeme összevillant. Mindketten jól emlékeztek erre a felejthetetlen eseményre.

Az, amit Jézus akkor mondott, az őt követő, az előző esti kenyérszaporítás csodájától még lelkesült embereknek, az bizony mindannyiuk előtt kérdéses maradt.

Pedig jelentős napot ígért a kenyérszaporítást követő reggel. Mint, amikor még az is kiderülhet, hogy a Mesterük majd gondoskodik arról, hogy soha többet, senkinek sem kell éheznie. Annak ellenére, hogy az éjszaka folyamán, Jézus átkelt a Genezáret tavának túlsó partjára, az emberek egyre csak jöttek, jöttek, és lassan jelentős létszámú tömeggé növekedtek. Az összes környező településen híre ment a kenyérszaporítás csodájának. Mindenki arról beszélt, suttogott, hogy a Názáreti az, akire a nép a próféták által megígért Messiásként várakozott. De ennek csak akkor jön el az ideje, ha Jeruzsálembé már királyként vonul be. A tanítványok is úgy látták, hogy végre-
valahára, a Törvényt szegő és gyilkos Heródes helyett, ő lesz Izrael királya.

Ez a rengeteg fellelkesült ember úgy nézett a Názáretire, mint egy bosszút szomjazó, legyőzhetetlen hadvezérre. De arra, amire ebben a várakozásban, ebben a feszültségben felszólította a jelenlevőket, senki sem gondolt. Valahogy úgy nézett ki - hiszen úgy beszélt -, mint akinek elment az esze.

Az elején még semmi különös nem mutatkozott. Úgy tanított, ahogy szokott. Mózes kenyéréről beszélt, meg valami olyan kenyérről, amit az ő Atyja, az Abba, mint tanítást ad általa a világnak.

Ezt se nagyon értették, de ami ezután következett? Azt mondta: ha nem úgy fogadják be táplálékként az ő Atyától adott testét, mint a kenyeret, és a vérét, mint a bort, akkor nem lesz a szívükben más, mint a sötétség.

Bertalan még most is maga előtt látta a meghökölt embereket. Sokat ismert is közülük. Voltak, akik már egy ideje együtt jártak velük, és szinte tanítványoknak számítottak. De e felszólítást hallva, az emberek teljesen megzavarodtak. Felháborodásukban fogták magukat, és hátat fordítva, nagy zajjal elvonultak.

A tanítványok akkora botrányt, azóta sem láttak. Ők maguk is csak tétován toporogtak, nem tudván eldönteni, hogy ők is elmenjenek, vagy maradjanak. Mindegyikük szeme Simon Pétert kereste, hogy most mihez kezd? A tömeggel ő is elindul-e? De csak a lehajtott fejét látták, ahogy - rájuk sem nézve - homlokát a kezébe

temette. Csak később, a Mester kérdése készítette arra, hogy a fejét felemelve, a többiek kérdő szempillantásait észrevegye.

- Talán ti is el akartok menni? – kérdezte.

Simon Péter nyílt, őszinte tekintettel nézett a Mester rá szegeződő szemébe. A hangja előbb bizonytalanul reszketett, majd egyre szilárdabb lett: Uram, kihez mennénk el? Nálad vannak a korszakra szóló élet beszédei, és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Magasságos Szentje.

Vacsora közben, Tamás és Bertalan szinte beleborzongott, ahogy a szavak, események az emlékeikből újra felszínre kerültek. Vezetőjük, Jézus hangja riasztotta vissza őket a jelenbe, mert szokatlan módon, most mindannyiukat barátainak nevezte. Jézus pontosan tudta, hogy mindaz, amit ennek a tizenkettőnek most készülni elmondani, az az elkövetkező évtizedek alatt, mennyire más értelmezést fog kapni. Ennek ellenére így folytatta:

- Erre választ most adok nektek: ahogy Bemerítő kijelentette, bennem öltött hústestet az Atya igéje. Majd elvett egy kenyeret az asztról, megáldotta, megtörte és azt mondta: vegyétek és egyétek, mint azt a szellemi kenyeret, ami az én testem! Eddig a kivonulásra emlékezve törtétek a kenyeret, és ittátok a bort. Ezután, ezt az én emlékezetemre tegyétek.

A hirtelen fordulattól meglepve adták át az egyre kisebb kenyeret egymás kezébe. Akaratlanul is átjárta őket az áhítat, az áldás, a kenyér, a kivonulás ünnepe. Valahogy beléjük ült Jézus mély eltökéltséget sugárzó hangja, kezének minden apró mozdulata. Amikor a kenyérből már mind a tizenketten törtek és ettek, Jézus a borral is ugyanezt tette.

Mikor a pohár is körbejárt, - hogy miért, nem tudni -, a karióti elkezdett fészkelődni. Mintha egy előre megbeszélt dolgot kellene megtennie, Erre Jézus sürgetve fordult felé: amit teszel, tedd gyorsabban.

Arról, hogy valójában mi is történt, Simon Péter csak később értesült. Amikor már semmit sem tudott tenni. Ma már tudja, hogy a karióti sietségének az volt az oka, hogy a nagytanácsnak a Mestert, harminc ezüstért kiszolgáltassa. Annyiért, amennyi egy rabszolgának volt az ára. Azt is megtudta, hogy amikor a tettével szembesült, a pénzt visszavitte, és a fazekas mezején felakasztotta magát egy fára.

Viszont Simon Péter, most itt, az életre kelt Jézus mellett ülve, most sem tudta eldönteni, hogy nem ugyanezt kellett e volna neki is tennie. De valahogy nem vitte rá a lélek! Most meg itt ül megint, egy meg nem érdemelt csodálatos halfogással. Itt ül a feltámadt Jézussal, és szorongva várja, hogy miképp lesz elbírálva a megtagadása.

Az együtt töltött évek alatt a tanítványok már megszokták, hogy a Mester sohasem beszél feleslegesen. De itt a vízparton most egy más, furcsa félelemmel és bizonytalansággal vegyes néma csend telepedett a lelkükre. Mintha Simon Péter reménytelen szomorúsága költözött volna bele mindannyiukba. Egyedül János tett-vett

körülöttük. Egy még nedves végű ággal, a játékosan incselkedő szellőtől fel-felizzó parazsat, egy kicsit összébb kotorta. Majd a megsütött maradék halakat, az egyik tarisznyába gondosan berakta. A társai arcán jól látta azt, amivel azok szembesülni nem voltak képesek, hogy a kereszthalálból életre kelt Jézustól, bizony mindannyian félnek.

Tamás is, aki – miután Jézus oly meglepetésszerűen jelent meg közöttük -, a testébe vert szögek helyét megérinthette. Aztán Jakab, János testvére, aki korábban szemtanúja lehetett a Mester minden képzeletet felülmúló dicsőségének. Nátánáel, aki Fülöp első hívásának eleget téve, ígéretet kapott az angyalok látására. Vagy Bertalan, aki az első kenyérszaporításánál a többiekkel együtt vitte körül a kenyeres kosarat, és már-már elfelejtette, hogy nem hitt a szemének, amikor a megáldott öt kenyérral, csak férfiakból több mint ötezret megetettek. Aztán Fülöp, aki már az első találkozásnál azonnal és mélyen hitte, hogy Mózes és a próféták által való jövendölés teljesedett be Jézusban. Na és Simon Péter, aki most a fejét kezére hajtva, a halántékát lassú mozdulatokkal masszírozva próbálta csökkenteni az egyre erősödő fejfájását.

A parázs körül elhelyezkedők között beállt csendet - ahogy a méhek nektárként gyűjtik be a mézet-, lassan átlengte a béke lelke. Most már Simon Péter is úgy érezte, fel tud nézni a Mester szemébe, ahonnan szelíden mosolygó biztatás sugárzott, mint aki mindent tud, és már megbocsátott.

A tanítványokon eluralkodott lelki bénultság, mint a szomorúság a vigasztaló szóra, oldódni kezdett.

Simon Péter feszült várakozásával ellentétben, Jézus nem dorgált és nem tett szemrehányást. Mintha minden a legnagyobb rendben lenne, valami megfoghatatlan határozottság és erő áradt belőle. A hangja is megnyugtatóan zengett, és mint aki a szív mélyébe lát, és ismeri az ember minden titkos gondolatát, a mellette ülő szégyenét átlátva, érzéseinek a legérzékenyebb pontjára tapintva azt kérdezte: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél?

Talán akkor érzett ekkora lelki fájdalmat, amikor megszólalt a kakas, azon a borzalmas emlékű reggelen. Úgy sajdult belé Jézus kérdése, hogy szeméből a könny, önként vágott utat nyitott tenyerére. Mint amikor a szív megcsontosodott kérge megreped, úgy törtek fel a mélyből az eltemetett emlékek. A Getsemáni kertben. A Mester elfogása. A sötétből előrobbanó rengeteg ember mocskot és szidalmat való kiabálása. A hirtelen harag, ami az eszét elborította. Látta kezében az övéből kirántott kardot, amivel az előtte állóra teljes erejével odavágott.

Meglátszott a munkáján, hogy nem a kardforgatás a mestersége, mert az áldozatnak csak a fülét sikerült elérnie. A fegyver lapja, a fáklyák gyenge fényén megbicsakolva csapódott a szolgálta vállára oly erővel, hogy az azonnal térdre rogyott, a majdnem teljesen levágott, erősen vérző fülével.

Simon Péter még sosem látta ennyire indulatosnak a Mestert! Szinte ráripakodott, ahogy kiharcolta kezéből a kardot. Akkora ereje volt az indulatának, hogy a körötte álló, őt megfogni kész emberek - mintha egy erős kéz lökte volna meg

őket -, szabályosan hanyatt estek. Míg feltápászkodtak és elejtett husángjaik után nyúltak, Jézus a vérző fülű emberhez lépett. Nem szólt csak lehajolt, kezét a majdnem levágott fülhöz érintette, mire az abban a pillanatban visszagyógyult a helyére.

Mindebből a Jézus körül tolongó emberek, a gyengén világító fáklyák fényében, szinte semmit sem vettek észre. Megragadták a karját, ruháját, és egymást buzdítva, lökdösve, otthagyták a még mindig döbbsen térdeplő, visszagyógyított fülét hitetlenkedve tapogató szolgát.

Simon Péter a kardját földre ejtve, bénultan nézte, ahogy az egyik fegyveres szolga a Mester kezét összekötözte. Óriási hangzavarral, a foglyukat ráncigálva vonultak el a még mindig összevissza hadonászó emberek.

Simon Péter egyedül maradt a helyszínen. Hiába meresztette a szemeit, hiába kutatta társait a gyengén világító Hold fényében, Csak a még mindig fülét tapogató szolga feltápászkodó, és elbotorkáló alakja olvadt bele, a még gyereknek számító éjszaka sötétjébe.

A domb alja felől még odahallatszott a népes csapat vonuló lármája. Valahogy ösztönösen mozdult, és sietős léptekkel indult a hangoskodás és a fáklyák egyre halványuló fényei irányába. Képtelen volt másra gondolni, mint az összekötözött kezű Jézusra. Feldúlt szíve vitte előre. Észre sem vette, ha egy tüskés bokor a ruháját megtépte. Hangos szisszenés tudatta az eszével, hogy igyekezetében jól belerúgott egy földből kiálló kőbe. A sötétben nem láthatta, de néhány vércsepp is maradt utána.

A Templom sarkánál levő városkapunál érte be a szolgák hadát. Sikerült észrevétlenül csatlakozni a hátul igyekvőkhöz. A fáklyák fényében jól látta a lökdöső kezeket, a szitkokat fröcsögő, gyűlölettől eltorzult arcú embereket. A városfal mellett haladtak és már az irányból tudta, hogy hová mennek. Kajafás főpap palotájába. A kapuhoz érve, az elől tolazkodókat figyelve csak azt láthatta, ahogy egy szolga az összekötött kezű Jézust, az ajtónyíláson átlökve, jól oldalba taszította.

A fordulat

A belső udvarra való bejutást, mint ismeretlen, Simon Péter meg sem kísérelte. A néhány kívül rekedt kíváncsiskodó és szolga közé vegyülve várt az ajtó előtt, egyre feszültebben és egyre idegesebben. Dühös volt, mert a Mester már megint nem azt csinálta, amit szerinte kellett volna. Ha mást nem, legalább hagyta volna, hogy amíg elmenekül, társaival az érte jövőket feltartóztassa.

Valaki hirtelen megragadta. Arimetriai Simon volt. Neki, mint a nagytanács tagjának, szabad bejárása volt Kajafás palotájába. Az örökkel néhány szót váltva, betessékelte a nem remélt fordulattól meglepett tanítványt a palota udvarába. Ahogy beljebb kerültek, Jézus e titkos támogatója az udvaron keresztül, azonnal átsietett a nagytanács tagjaitól már hangos oszlopcsarnokba.

Az éjszakák még hűvösek voltak. Az udvar közepén a szolgák – lehetek vagy harmincan - tüzet gyújtottak, amelynek fel-feltörő lángja, vibráló, vörös fényt vetett a körülötte melegedő férfiak és nők alakjára.

Simon Péter hátát a belső feszültség hideg verítéke lepte, amint igyekezett észrevétlen maradni a meleget sugárzó tűz fénykörében. Szívét a félelem markolta. Jóformán azt sem tudta mi az, ami őt idehajtotta. Hirtelen dőlt össze a Názáretivel kapcsolatos minden elképzelése. Most csak azt látta, hogy egy tévedésnek esett áldozatul. Mondhatni, egy hamis Urat követett.

- Bizonyára ő maga is tévedett a küldetésében, és ezért adta át magát a szolgáknak engedelmesen, - próbált magyarázatot találni a történetekre.

Miközben ezeket latolgatta, időnként a tűznek hátát fordítva ő is jól hallotta, ahogy az önként jelentkező tanúk sora, Jézust hol varázslással, hol meg Istent káromlással vádolja. De sehogyan sem tudtak egyezőt állítani, mit is mondott arra vonatkozóan, hogy ha a Templomot lerombolják, miképp fogja azt három nap alatt felépíteni. Ahogy az odaszűrődő hangokat figyelte, érezte, mennyire gyenge lábakon áll a vád, és ennek alapján nem vonhatják Jézust felelősségre.

Azt már nem hallhatta, láthatta, amint később, amikor a vádaskodók felháborodástól hangos kiáltásai elhalkultak, Kajafás a szótlanul álló Jézushoz lépve, annak nyílt, de szomorú tekintetét kerülve azt kérdezte: semmit sem válaszolsz azokra, amit ezek ellened tanúként vallanak?

Az udvaron közben az egyik szolgálólány a tűz mellől felállt, és a tűz fényétől alig megvilágított Simon Péterhez lépett. Belenézett az arcába, majd mindenki füle hallatára ezt mondta: te is a Názáretivel, a Jézussal voltál!

- Amióta Simon Péter a palota udvarába bejutott, egész idő alatt ettől tartott. Pedig arra számított, hogy a szolgák között elvegyülve, észrevétlen tud maradni. Ha többre nem, legalább annyi időre, amíg megtudja, mi történik a Rabbival. Aziránt már nem is volt kétsége, hogy a nagytanács azért fogatta el a Mestert, hogy színvallásra kényszerítse. De a bánásmód, a durva szitkozódás, a gyűlölködő tekintetek, a szanhedrin e szokatlan időben való összehívása azt jelezte, hogy Jézusban, az Izraelt megtartó hit megrontóját látják az összegyűltek. És mint ilyet nyilvánvaló, hogy halálra szánták. Ehhez viszont az is elég, ha az Istent káromlás bűnét bizonyítottnak látják.

- Persze, arról is kell, hogy legyen tudomásuk - gondolt most szorongva magára, hogy hányan vannak, és kik azok, akik mint tanítványai vele jártak.

Hirtelen több szempár meredt kérdően Simon Péterre. Azonnal megérezte, hogy a lelepleződésével az élete került veszélybe. Ám volt még annyi lelki ereje, hogy a szolgáló szemébe nézve, önmagáról a vádat elterelje. Szájából a hazugság olyan természetességgel hangzott, mintha igaz lenne. Közben csak ő érezte, hogy félelmében mennyire szaporán ver a szíve, és az éjszakai hideg ellenére mennyire nyirkos a tenyere.

- Nem ismerem őt asszony! – válaszolta, és a nyomaték kedvéért, miközben a fejét rázta, még meg is esküdött Jeruzsálemre, a Szent városra.

A Genezáreti tó partján is rázta a fejét Simon Péter, de most hitetlenkedve, mert sehogyan sem értette, hogy miért kérdez rá Jézus a szeretetére, amikor előre megmondta, hogy őt még aznap éjjel háromszor megtagadja.

- Most meg itt ül velem szemben, és azt kérdezi tőlem, miután megtagadtam, hogy mennyire szeretem? Hogyan lehet ezek után elmondani neki, hogy amióta ez megtörtént, nem tudok sem enni, sem aludni. Hogyan lehet ebbe az előre megjósolt tagadásba nem belebolondulni? Nem is volt lelke másképp válaszolni, mint úgy, hogy: Uram, te tudod, hogy kedvellek téged.

Miközben e néhány szót magából kipréselte, önkéntelenül nézett fel a vele szemben ülő Jézus szelíden figyelő szemébe. Tekintetéből az együttérzés melegségét élte, gyógyírként hatva büntudattól gyötört lelki sebeire. Szavai meglepőek voltak, mert vigasztalást hozva az értelmére hatottak.

- Természetes, hogy fájlalod a múltad hűtlenségeit. De, éppen mert fájlalod, ezáltal gyógyulsz is. A bűnbánók az én legkedvesebb gyermekeim. Csak a bűntelenekkel nem tudok mit kezdeni. Nekem az a bűnbánó tetszik, aki éppen azzal mutatja ki saját bűneinek elismerését, hogy nem foglalkozik annyit önmagával. Legyen bátorságod józanul gondolkodni!

Jézus körbehordta tekintetét a fűben ülő, és a párbeszédüket teljes odaadással figyelő tanítványokon, majd a mellette ülő Péterhez visszafordulva azt mondta: legeltesd a bárányaimat!

A Nap, a Genezáreti tó vizében való reggeli mosakodást már feledve, tisztán és frissen ontotta sugarait a Földön, minden igazra és igaztalanra. Csak néhány gomolyfelhő állt meg az ég kékjébe tornyosulva, hogy a víz tükrét felhasználva, szélről zilált haját egy kicsit megigazítsa.

Simon Péter szívében gyökeret vert a béke. Bár a lelkét bénító önvád még nem távozott, de Jézus gyógyító szavaiban, megkapaszkodott. Szörnyű kettősségben élt amióta a Mester életre kelt. Legszívesebben táncra perdült volna féktelen örömeiben, hogy az, akit annyira szeretett, akit a főpapok és farizeusok vakbuzgóságától annyira féltett, aki benne olyan nagyon nagy reményt ébresztett, azon a halál sem győzedelmeskedett. Ebben a hihetetlen eseményben valamiképp igazolni látta, a korábban megélt, jövőbe vetett hitét, az Izrael királyságát helyreállító reménységét. Szerette volna átölelni, és ha lehet, mindig mellette maradni. Hinni benne - ahogy kérte -, és felemelt fejjel megállni, Róma ellenében.

Amikor már-már szárnyalt a fantáziája, szinte észrevétlen kúszott be újból a szívébe, a Kajafás udvarában történtek felejthetetlenül nyomasztó emléke.

- Ha Jézus nem támad fel! Vajon mi lett volna? Talán megbolondul? Vagy az is lehet, hogy mindattól, amiben eddig reménykedett, teljesen elfordul?

Jézus látta, és átérezte a tanítványa lelkében tomboló vihart.

- Lám, még mindig mennyire félreismer! Még mindig nem érti, hogy nem ítélek, és nem büntetek. Még mindig nem képes elhinni, hogy kizárólag csak tanítva szeretek. Még nem tudja, hogy ami épít, buzdít, vigasztal, az vagyok! Még mindig nem látják, hogy boldoggá akarom tenni őket - nézett körül -, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek.

- De mondd Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? - fordult hozzá újra Jézus.

Simon lelke úgy borult el megint e kérdésre, mint szerelmes férfi arca, kedvese halálhírére. Újból ott volt egy sötét árnyékú mély oszlopcsarnokban – ahová a szolgálólány szeme elől menekült Kajafás palotájának udvarában. Még elképzelni sem merte, hogy mi lenne, ha tetteiért, mint Jézusnak, neki is a nagytanács előtt kellene felelnie. A félelem úgy hatalmasodott el rajta, hogy már figyelni is képtelen volt arra, mivel is vádolják Jézust. Már azt sem hallhatta, hogy Kajafás – mivel vádat nem találtak ellene -, Jézust középre állította.

Már régóta várt a főpap erre a pillanatra. Arcizmai apró rándulása jelezte, hogy mekkora feszültséget kelt benne ennek az embernek a jelenléte.

- Annyi megbotránkozást, álmatlan éjszakát, szenvedélyes veszekedésbe is fajuló vitát még nem váltott ki főpapi körben senki emberfia, csak ez a Názáretinek is mondott Jézus, akiről azt sem tudni ki fia-borja. Egyszerűen nem tudunk rajta eligazodni. Mintha szántszándékkal akarná a Nagytanács tagjait egymásnak ugrasztani. A kémek és jelentések pontosan tudatták a tanítását és tetteit, amelyek külön-külön is kimerítették az Istent káromlás vétkét. Ezt igazolta kezdettől fogva, mikor is azt mondta, hogy nem eltörölni, hanem betölteni jött a Törvényt. Mintha a Törvényt el lehetne törölni, és mintha a Törvényt nem Izrael egészének, hanem egyetlen embernek kellene betölteni. Vagy itt van a számtalan gyógyítása, ha ez nem csupán szemfényvesztés, amit kihívóan, ne szombaton tett volna. Provokációt, provokációra halmozott! A Törvényt nem tudása miatt átkozott nép meg megy utána! Mi több, könyörögnek neki, hogy a betegeket gyógyítsa. Suttogják az ostobák, hogy ő a Messiás, mert nem értik, hogy mit tanít, és nem látják, hogy mit csinál. Ha ez a nép a Törvényt tudná, akkor ezt az embert – aki az ellenségszeretésre szólít fel -, a Messiással semmiképp sem azonosítaná. Vajon Mózes hogyan vezette volna ki Egyiptomból a zsidókat, Józsué miképp foglalta volna el a megígért földet, ha közben az ellenség szeretésére tanította volna a népet?

Miképp lehetne ő a megígért szabadító, ha szembefordul a Törvénnyel, és a Mindenható hatalmával. Ő, aki szereti a bűnösöket, és gyalázza a bűnt üldözőket. A nép a farizeusokra és főpapokra már nem is hallgat. Nem, mert ha a tiszteletlenségnek lehet mértéke, akkor ez az ember, azt már rég túllépte. És ezen az sem változtat, ha a leprások gyógyulnak, a süketek hallanak, és a némák megszólalnak. Az mindenesetre nagyon gyanús és furcsa, hogy a démonok és gonosz szellemek a szavára kitakarodnak – viharzottak a gondolatok Kajafásban.

Pontosan érezte, tudta, hogy ez az a terület, ahol ezt a vándortanítót, ezt a megátalkodott Törvényt szegőt ítéletre lehet vinni, és az érte lelkesedő népet még ráncba szedni.

- Pedig ha nem tenne mást, mint azt, hogy magát Messiásnak mondja, akkor a többi, önmagát égi jellel igazolni nem tudó önjelölttel, szabadon futhatna. De a híradás, a tudósítás nem egyszer azt hozta, hogy ez az ember, önmagát a Magasztossal azonosnak mondta.

Beleborzongott Kajafás a gondolatba, hogy az előtte álló – ha az emlékezete nem csal - azt mondta: én és az Atya egy vagyunk!

Ilyen még nem volt! Önjelölt Messiás ilyeneket még soha nem tanított! Eközben Mózes szavát meg úgy kiforgatta, hogy a legműveltebb, legtudósabb, legravaszabb írástudó sem volt képes őt lépre csalni. Lám, most is milyen lenéző, milyen büszke. Nem védekezik, nem könyörög és nem is magyarázkodik, mintha nem is az élete lenne veszélyben. Úgy áll itt, mintha neki kellene ítélni felettünk. Mintha a Törvényt betartásról nekünk kellene számot adni.

Lángot vetett szemében a gyűlölet, amikor Jézus elé lépve, fojtott hangon azt kérdezte: te vagy-e az Isten Fia?

Jézus arcát megcsapta Kajafás lehelete. A csuklójába vágó kötél azt jelezte, hogy még így is mennyire félnek tőle. Tudta jól – a lehetetlent -, még ha a kedvükre is szólna, e felbőszült vezetőkben az is teljesen süket fülekre találna.

- De hogy mondhatnék mást, mint a valóságot? Hogyan szólhatnék mást, mint az igazságot? – futott át fejében a gondolat, miközben szívében egymás után sorjáztak a szavak.

- Bizony Főpap jól gondolod, ítélet előtt álltok! Bizony mondom, ha nem tértek észre, önmagatokon teljesítitek be pusztulástok.

Tekintete élesen hatolt Kajafás szemébe, és higgadt méltósággal, a szavakat gondosan formálva válaszolta: én vagyok.

Olyan csönd lett e szavak hallatára, mint egy földalatti, mély sírkamrában. Nem akartak hinni a fülüknek. Ilyennel még nem találkoztak.

- Rabbi létére nem tudja, hogy aki Istennek mondja magát, az-az Istent káromolja? Amire a Tóra törvénye azt mondja, hogy aki ezt elköveti, annak halállal kell lakolnia? Pedig nem úgy beszél, nem úgy viselkedik, mint akinek elment az esze. Sőt! Sugárzik róla, hogy nem fél, és szinte hihetetlen, de nem könyörög az életéért – fordultak egymáshoz a jelenlevők sustorogva. Ahhoz voltak szokva, hogy a vádlottak mindent, de mindent letagadnak. Hogy mentsék a bőrüket, ha kell, csúsztva-másztva könyörögnek. Eközben, mindenre, ami szent, az égre-földre esküdjöznek. Most meg itt van ez az ember. A főpap kérdésére, az Istent káromlásra, az ítélet árnyékában legalább tagadólag válaszolna. De nemhogy nem tagadja, hanem valami megbotránkoztatóan mély öntudattal, megingathatatlan látszó sziklaszilárdsággal felvállalja. Mi több, e Törvényt szegést nyíltan a magáénak vallja. A Hatalmas mellé emeli magát, mintha az adná meg neki a bizonyosságát.

Eközben az udvaron Simon Péter úgy érezte, csapdába esett. Se a kapun kívülre, se az udvar belsejébe, a leleplezés veszélye nélkül nem mehetett. Azt aztán végképp nem értette, hogy Jézus miatt hogyan kerülhetett ekkora életveszélybe? Akkor sem félt ennyire, amikor a Genezáreti tó vizén keltek át éjszaka. Amikor Jézus a parton maradt, és őket meg átparancsolta a másik oldalra. Éjfél is elmúlt már, miközben evezni próbáltak a szörnyű ellenszélben. Csak a hajó végébe tűzött fáklya és a Hold gyenge fénye világította meg őket. Még most is a fülében csengett, ahogy Bertalan a küszködés közepette elkiáltotta magát kétségbeesésében: kísértet jár a vízen! Borzalmasan megrémültek, mert jól láthatón, egy fehér emberalak lépkedett a hullámokon. De mielőtt teljesen pánikba estek volna, a kísértet Jézus hangján azt mondta: bátorság! én vagyok, ne féljete!

A tanítványok meg, mintha meg sem hallották volna, tovább reszkettek félelmükben. Hirtelen mentő ötlete támadt Simon Péternek. - Uram! ha te vagy, parancsold meg nekem, hogy hozzád menjek a vízen, - kiáltotta a halvány foltként derengő alak felé. A válasz nem sokat váratott magára, és az ismerős hang a hajóból kiszóltotta: jöjj!

Amikor a társai dermedten csodálkozó pillantásaitól kísérve a hajó párkányán átlépett, már tudta, hogy a vízen járó alak valóban Jézus. Szemét a Mesterre szegezte, és azt, hogy a vízen lépked, jóformán észre sem vette. Csak egy nagyobb szélroham készítette arra, hogy tekintetével a lába előtt tátongó hullámvölgyet felmérje. Azt látta, hogy meztelen talpa a víz felszínét tapossa. Csak most tudatosodott benne, hogy a hullámvölgyen lépked, mire ijedtében gyorsan süllyedni kezdett. Az éjszaka, a szellemalak, a merülés mellett, csak egy kétségbeesett kiáltásra tellett: Uram! ments meg!

Simon Péter Kajafás palotájának udvarában is ezt motyogta, miközben legszívesebben beleolvadt volna az oszlopcsarnok mély boltozatába.

A tűz mellé visszatérő asszonyhoz most egy másik telepedett. A Getsemáni kertben történeteket beszéltek meg. Ő is azt állította, hogy a férfi, akit az előbb a tűz mellett látott, az bizony a nagytanács előtt álló Jézus tanítványa. Oda is ment a kapuban állókhoz és rámutatva azt mondta: ez a Názáretivel volt!

Simon Péternek az árnyékban meghúzódva, keserűség és csalódottság vegyült a torkában. Mindaz, ami reményként még megbújt benne, elszálló füstként tűnt el a semmibe. Azt érezte, hogy – a Mester miatt - feleslegesen keverte magát életveszélybe. Dühös is volt magára, hogy mit is keres még itt, Kajafás palotájának udvarában. A hiábavalóság érzésével, szinte dacosan lépett előre, és az égre-földre megesküdvé, egyre hangosabban, többször kijelentette: nem ismerem ezt az embert!

- Nem ismerem ezt az embert, nem ismerem ezt az embert, lüktetett az emlék a Genezáret tó partján, a még mindig emlékeibe mélyedő Simon Péter fejében.

A Mester kérdésével még mindig szemben állva, a lelkére nehezedő tagadás súlya, szinte feloldhatatlan zárt tett az ajkára. Háromszoros bűnét most olyan nagynak látta, hogy még az elhangzott kérdésre adható választ is értelmetlennek gondolta. Ezek után hogyan mondja meg neki, hogy szereti őt, és a tagadását nagyon bánja! Maga is meglepődött, amikor a saját hangját hallotta, ahogy a kérdésre végül is azt válaszolta: igen, Uram, te tudod, hogy kedvellek téged.

Társai a fűben ülve figyelték a párbeszédet, de az egészből semmit sem értettek. Nem értették, hogy miért kérdezi már másodszor is Jézus, hogy szereti-e, és miféle juhocskákat kell majd Simon Péternek pásztorolni? Azt viszont mindegyikőjük láthatta, ahogy felé fordulva, csak neki szól a Mester tanítása:

- Azok a megpróbáltatások, amelyeken át kell menned, tulajdonképpen levizsgáztatnak téged. Csak nehézségek közepette ismeritek fel, hogy hol tartotok lelkileg. Nem a büntudat segíti lelketek fejlődését, hanem a bűnbánat. Az pedig nem lehet kétséges, hogy csak az hasznos lelkileg mindenki számára, ami az áldozatos szeretet irányába lendíti. A te jövőd nem kisebb és nem nagyobb, mint az én jövőm benned. Partneremnek akarlak, és te nagyon tudod a lelked legmélyén, hogy ilyen fenséges feladatod van. A partnerség velem, egyben barátság is. Valamikori rossz döntésedet csak akkor tudod leoldani magadról, ha vállalsz engem. Nem könnyű, de fontos, hogy megértesd magaddal azt az igazságot, amely szerint nekem, a te Jézusodnak úgy vagy jó, ahogy vagy! Ezért nem jóvátenned kell vétkeidet, hanem elő kell segítened lelki sebeid gyógyulását, hogy pásztorolni tudd a juhocskáimat!

Mint amikor a fuldoklónak segítő kezet nyújtanak, vagy az elveszett gyermeknek, akit a szülei végre megtalálnak, úgy simult el Simon Péter zaklatott szíve e lelkét gyógyító szavakra. Mint amikor a vágott sebre útifüvet tesznek, úgy csillapodott lelkében a fájdalom lüktetése. Tekintetét lassan a Mesterre emelte, hogy a büntudat érzését végleg eltemesse.

Jézus tudta, hogy a tanítványait csak Simonra bízhatja, akit az Atya, a Kőszikla jelölt meg azzal, hogy neki, a kinyilatkoztatás emlékére, a Péter nevet adta. Igen, mert egyedül ő az, akire a többi hallgat.

- De ehhez előbb újra, feladatokban kell gondolkodnia. Még szorosabban hozzám kell tartoznia, hogy mindazt, amit rábíztam, a többiekkel együtt majd megvalósítsa. Bizony a hűséget nagyon meg kell szenvedni, s a hűtlenség poklát meg, meg kell tudni járni. Igen! – ez az engem szeretés próbája, mert aki az elkövetett hűtlenségét megbánja, azé a Lelkem, az Istennek Országá!

Jézus lelke most odasimult Simon Péter gyógyuló szégyenére. Látta, mennyi sebet tép fel benne a 'szeretsz-e' kérdése. Elgondolkodva, szemével az ég kékjét fürkészve, csendesen simogató hangon most már így kérdezte: Simon, Jóna fia, kedvelsz-e engem?

A tanítványnak csak most tűnt fel, hogy Jézus következetesen nem szólítja Péternek.

- Bizonyára azért - bár nem mutatja -, mert még neheztel – gondolta újból elborult arccal.

Hasonlóképp állt azon az éjszakán Kajafás udvarában, ahogy esküdözött égre-földre és a Magasságosra. De a körötte állók nem hittek neki. Odaszólították a tűztől Malkust a szolgát, hogy nézze meg jól ezt az embert, akit a galileai tájszólása is gyanússá tett.

Hát, ha lehet, Simon Péter erre még ijedtebb lett, hiszen a Malkus névre hallgatóban azt ismerte fel, akinek a fülére csapott a kardjával a Getsemáni kertben. Az meg bizonygatta is bőszen, hogy igen-igen, ez az-az ember! Sőt, a szemébe nézve megkérdezte: nem téged láttalak én a kertben velem?

Most már rettegéssé vált a félelme, és hogy igazolja magát e veszélyt jelentő emberek előtt, elkezdte hangosan átkozni Jézust. Bizonygatta, hogy sohasem ismerte, csak hallott róla, és hogy mennyire kártékony a tanítása.

Még ömlött szájából a fertelmes hazugság, amikor a közelben egy kakas - szinte természetellenesen harsogón -, hirdetni kezdte az új nap hajnalát. Az egymással szemben állók, felkapták fejüket e dobhártyát sértő rikoltásra. Azt sugallta, mintha ez a nap, valami visszafordíthatatlan és tragikus eseményeket tartogatna.

A megszólaló kakas hangja az átkozódó szavakat Simon Péterbe fojtotta, mert eszébe juttatta, ahogy Jézus előre megmondta: ámen, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Amíg a kapuőrök a Templom új napot jelző kürtjelére figyeltek, Simon Péter kihasználta a kedvező alkalmat. A kapun hirtelen kifordulva, sietősre véve a lépteit, eltűnt az utca hajnal előtti sötétségében. Egy fél utcahosszat ha juthatott, mert a Jézust megtagadás terhével már továbbmenni, továbbfutni nem tudott. Úgy omlott össze, mint akinek már reménye sincs arra, hogy emberként éljen. Úgy szakadt fel belőle a sírás, ahogy zuhog az eső, ha itt az égszakadás.

Jézus kérdésére, válaszként, Simon Péternek most is kihullott a könnye, ahogy annak a korábbi fájdalomnak az emléke, újból belehasított a lelke legmélyébe.

A többiek ugyanazzal a tiszteletteljes, de kérdés nélküli csendes értetlenséggel figyelték, amivel az utóbbi időben tapasztalható levertségét, szomorúságát, és hirtelen hangulatváltozásait megélték.

Mélyet sóhajtott, hogy összeszedje magát. A ruhája ujjával letörölte az arcát. A válasz akaratlanul bukott fel belőle, tisztán és egyszerűen: Uram, mindent tudsz, Te tudod, hogy kedvellek téged.

- Simon, a Péter nevet neked kell visszaszerezned – szólalt meg Jézus, majd így folytatta: igen, mert neked kell majd vezetned, erősítened a testvéreidet! Felvállalnod azt, amivel megbízalak, és ehhez a munkához rátok bízom a tanításomat, vagyis önmagammat.

Meg kell tanulnod, hogy mi az, ami a te feladatod, és mi az, ami nem a tied. Ami a te feladatod, azt mindig és minden komolyabb nehézség nélkül meg tudod oldani. Ha pedig nem oldottad meg jól, az sem baj. Engem egyetlen dolog érdekel: hiszed vagy nem, hogy én szeretlek, és hiszed vagy nem, hogy szeretetem mindenre képes azok érdekében, akik viszont szeretnek. Ha ezt elhiszed, aggodásra nincs semmi okod. Én mindig, mindenkinek, minden bűnét megbocsátom, ha bűne terheit hozzám hozza. Légy biztos abban, hogy nem az a lényeg, hogy milyen vagy! Ami fontos, az, az, hogy az enyém vagy! Nagyobb benső szabadságot kérek tőled. Ez azt jelenti, hogy ne megkötöttségeid szabjanak határt érzéseidnek, hanem az általam megvilágított utat legyen bátorságod vállalni, velem.

Azt szeretném, ha minél kevesebb csalódás árán tudnál előre haladni az igazi benső szabadság elérése felé, vagyis afelé, hogy az én szavamnál, lelkiismereted hangjánál, ne legyen fontosabb a számodra. Azt ajánlom, hogy amint egy normális ember nem hordja állandóan emlékezetében azokat a betegségeket, amelyekből kigyógyult, úgy te se hordd magadban már, régi botlásaid emlékét. Ha egy ruhát fehérre mostak, akkor kár azon keseregni, hogy milyen piszkos volt korábban. Örülni kell annak, hogy most már tiszta. Nekem örülsz, ha annak örülsz, hogy én így is szeretlek! Simon, Jóna fia, ezért újra mondom: legeltesd a juhocskáimat.

E szavak hallatára megint úgy szállt el lelkéről a fájdalom felhője, hogy újból azzal a régi lelkesedéssel tudott belenézni a Mester erőt sugárzó szemébe. Tüdeje kitágult, mélyeket lélegzett, testében az erő újból áradni kezdett. A többiek felé még egy mosolyra is futotta. Ahogy a hallottakból felfogta, nem hogy nem neheztel, nem büntet, és nem von kérdőre, hanem örül annak, hogy az ami történt nem vitte el tőle. Sőt inkább közelebb, mert most ez történt vele. Már nem is emlékezett arra, mikor érezte magát ennyire felhőtlenül gondtalannak. Boldog volt. Nem sok tartotta vissza, hogy átölelje a Mestert, a társait s az egész világot.

A többiek még a fűben ültek, amikor mindketten a már régen hamuvá hült parázst megkerülve áttelepültek. Látszott Jézuson, hogy a mondanivalóját még nem fejezte be. Hangjában a jövő titka rejtőzködött, ahogy Simon Péter felé fordulva, úgy, hogy a többiek is hallják: kövess engem!

Simon Péter a többieken körbenézve azt érezte, ezek után megint a többiek között a helye. Ugyanúgy, mint amikor ő volt a többiek szószólója, minden gondjuk, bajuk hordozója.

Az utolsó szavaival szinte egy időben állt fel Jézus, és a tanítványok legnagyobb meglepetésére, indulni látszott. János meg úgy állt oda, mintha a kövess engem felszólítás neki szólt volna. Simon Péter meg egy kicsit megzavarodva, hogy a félreértést eloszlassa, rákérdezett a Mesternél Jánosra: Uram, vele pedig mi lesz?

Jézus megállt és visszanézett. Szeme szikrát vetett a délidőbe hajló Nap sugaraiban. Megvárta, míg az indulása miatt láthatóan csalódott tanítványok felszedelőzködnek.

- Azt hitték most már végleg velük maradok. Titokban azt remélték, hogy talán most gyűjtök sereget, hogy végre Messiásként váltsam valóra reményeiket. Még mindig nem értették meg, hogy azért adott az Atya a világnak, hogy lehetőségük legyen megszabadulni a tudatlanságukból. Az önzés nyomorúságából, az e világ által kínált igazságban való gondolkodástól. Még Simon Péter is állandóan meg akart védeni. Hogy ne essen semmi bajom, bizony többször meg akarta mondani mit is kellene tennem. Pedig ezért egy alkalommal le is kellett őt sátánoznom. Most is az a problémája, hogy a másikkal mi legyen, ha az követni akar engem. Lám-lám, még alig oszlott el lelkéről az engem megtagadás terhe, a féltékenység máris, felszínre tör benne – gondolta magában Jézus.

Hirtelen feltámadt a szél, és belekapott mindegyikük hajába, ruhájába. A hullámok, haragot színelve hömpölyögtek a parti fővenyre. A bárka eresztékei csikorogtak, ahogy a lusta semmittevésből kimozdultak. Hangos surrogással ült meg egy egész madársereg a közelben.

Jézus tekintete még mindig Simon Péter arcát fürkészte. Nem volt nyers, de nem tűrt ellentmondást a hangja: mit tartozik rád! Hidd el, hogy a velem való kapcsolat erősítése, megoldja a másokkal való kapcsolatod problémáit!

Te engem kövess!

Idegen szavak jegyzéke:

am-ha-arec = törvényben járatlan nép

Goj = idegen

Messiás = megszabadító

Móré = bolond

Páska = kovásztalan kenyér

Rabbi = tanító

Ráka = hitvány

Stádium = szakasz

Tóra = törvény

Zelóta = fanatikus zsidó csoport tagja